

.....ТАЗИ МАЛКА БАЛКАНСКА ЗЕМЯ
Е РАЗМИРНА, ТЪЙ КАТО ПАЗИ МНОГО
ДУХОВНИ ТАЙНИ ЗА ЧОВЕЦИТЕ.....
И БОГОВЕТЕ.....НО ТЕ МОГАТ ДА БЪДАТ
УЗНАТИ САМО СЪС СИЛАТА НА ЛЮБОВТА
А НЕ НА ЗЛОБАТА И ОМРАЗАТА.....
ЗАЩОТО ЛЮБОВТА И КРАСОТАТА СА
ЕДИНСТВЕНАТА ИСТИНСКА РАЗУМНА
ПРИЧИНА ЗА ДЕЙСТВИЯТА НА ХОРАТА
..... И НА БОГОВЕТЕ.....
БЕЗ ОБИЧ И КРАСОТА ВСИЧКО Е МРАК
И ХАОТИЧНИ УСИЛИЯ .....

ТРАКБУКС

НАСЛЕДНИЦИТЕ НА АКАМАС

ТОМ I “СПАРТИО”
Част първа

STEZONWRITING

TRAKBOOKS PUBLISHING

НАСЛЕДНИЦИТЕ НА АКАМАС - ТОМ I “СПАРТИО”

Всички права са запазени! Нито една част от
тази книга не може да бъде размножавана
или продавана по какъвто и да е начин
без изричното или писмено съгласие
на автора и издателството!

Издател: ТРАКБУКС
2232 Cabblebrook line.
Naperville, IL 60565 US

Copyright © by Stefan Ilinov-Stezen
National Library at Congress of US
Published by arrangement with the author
ISBN 954-91712-5-6
Sofia - Europe

1

В един сив дъждовен ден през есента на 1850 година в двореца в Стамбул се провеждаше важен съвет, на който султанът с крайно мрачно изражение говореше на своите изтръпнали подчинени:

- Не мога да се примиря, че от островната империя продължават да ме поучават какво има по балканските земи, над които властваме от векове..Защо те знаят а ние не!

- Ваше божествено присъствие, техните прадеди са били по тези места близо две хиляди години преди нас и сигурно тогава са забравили или са открили нещо, което не са могли да открият!...Нещо, което вероятно е много, много интригуващо и важно – плахо отговори везирът.

- Какво ще е това нещо, което толкова ще заинтригува и измъчва тези гениални двуличници!??

- Скрытата истина за хората и света Ваше божествено присъствие - се обади валията на южната балканска област.

- Каква е тази нечувана глупост!...Нима има по велика истина за хората от тази, която проповядва Аллах!! - се облеци страховито властелинът.

- Това успех да подочуя скришом от двамата островни изследователи, които трябваше да охраняваме един месец в родопските планини – отвърна боязливо валията.

- От кога душат там? – попита троснато султанът.
- От както предадохме южните морета и острови на гърците – каза везирът.
- Не! От както преди сто години Ибрахим Велики даде дипломатически достъп на тези неверници заради помощта им в бенгалските битки – намеси се един министър.
- А защо точно там душат?!
- Не знаем Ваше божествено присъствие!
- Искам до няколко дни да бъдат изпратени най-добрите ни съгледвачи, за да разберем наистина какво търсят от островната империя в този район!
- Ние го правим непрекъснато през последните сто години, пък и голяма част от жителите в този район са приели отдавна нашата вяра и много преданни местни хора, биха ни осведомили! - самодоволно заключи валията.
- Не съм сигурен!...И какво все пак знаем ние!!
- Единствено упоритата мълга, че някакви много бързи и ловки хора, пренасят от едно място на друго, свещени реликви и документи, за да не бъдат намерени от нас.
- А кои са тези хора?! – викна самодържеца.
- Това търсят и от островната империя, под фалшивият претекст че съблюдават интересите на малцинствата.
- Изпратете повече съгледвачи!.... По умни, находчиви и упорити хора!! – кресна султана и закри съвета.....

В това време един странно облечен около тридесет и пет годишен мъж, се придвижваше тихо по гористите родопски склонове, с невероятна ловкост и способност да се слива с околната среда....Дори местните овчари, познаващи всяка шумка и тревичка не забелязваха неговото преминаване а кучетата им за момент наостряха уши, след което лягаха отново внезапно успокоени.

Това бе мъдрият и храбър Медок, далечен потомък на великият тракийски владетел Мадокс!..

Медок бе странна антична личност, съчетаваща в себе си качествата на храбър воин, книгописец и поет. Вече двадесет години той пренасяше ценни документи между манастирите за да бъдат размножавани или временно укривани на друго място от турците и техните протежета.

Той бе посветен в тази опасна но много съдбоносна дейност от своите родители, които бяха извършвали почти същото, продължавайки хилядолетните традиции на своите предци, да опазят реликвите на истината за хората и цивилизацията и смисълът на тяхното съществуване!

Когато все пак ненадейно срещаше някои хора, Медок се представяше като овчар, който прекарва животни между Беломорието и Балкана но е загубил в момента стадото си. Това всъщност му се бе случило само веднъж, когато внезапно се натъкна в почти потайно горско място на заблудили се търговци, търсеци уплашени помощ.

По начало той използваше незнани за хората пътища, които бе преминавал като момче много пъти със своите родители. Така успяваше да избягва всякакви срещи с турците или техни съгледвачи, които от много време подозираха, че има човек, който помага на манастирите да променят местата на много ценни реликви и предмети, с които всеки нов султан искаше да се сдобие.

Мъдрият воин знаеше и други хора, интересувани се от реликвите, които често се мяркаха из южните балкани, разпитвайки уж невинно но хитро местните жители.

Медок бе висок и не толкова силен, колкото бърз и ловък човек. Беше изключително издръжлив и леко подвижен. Хранеше се един път в денонощието и спеше където и да е в точно определено време за не повече от шест часа.

Носеше недълга коса, падаща на меки кестеняви кичури върху одухотвореното му мъжествено лице.

Тъмнозелените му очи излъчваха огромна но добре осъзната и овладяна властност, енергията на която бе подчинена на едно старо, безкрайно опасно но благородно и божествено дело, продължаващо няколко хиляди години!

Неговата предпазливост и изострена чувствителност за всяко неочаквано поведение на околната среда, не бе в следствие на страх или подозрение а на високо тренирани рефлексии!..

Той слагаше през зимата дълъг сив овчи ямурлук с голяма качулка, а лятото плътено ленено наметало, което от едната страна беше в някаква странна пясъчно-зеленикава окраска а от другата в сиво-зелени преливащи се багри.

Под тях носеше на гърба си кожена плоска торба, която не издуваше видимо връхната му дреха дори когато пренасяше с нея ценните реликви и документи.

И зиме и лете от долу беше облечен в дълга до колената роба, пристегнатата от широк мек кожен колан, който на практика представляваше неговият защитен арсенал.

По този колан-пояс се виждаха няколко малки и големи железни гривни, на които висяха здрави кожени ремъци.

На лявата страна на колана бе намотано тънко еластично въженце, краищата на което завършваха с два остри шипа. В средата на колана имаше няколко джобчета, в които се съхраняваха малки кутийки с прахчета и мехлеми.

Между тях се намираше и едно джобче, в което имаше кутийка с няколко тънки фини зеленикави пластинки.

На дясната страна на колана се виждаше тясна и дълга около една педя тръбичка. До нея в едно джобче в метална кутийка стояха десеттина миниатюрни стрелички, намазани с упойващо вещество, което можеше да преспи мигновено за няколко часа не само човек но дори най-едрият и силен кон или животно в околните земи.

Най от страни на коланът висеше неголям нож, прибран в двойно подплатен кожен калъф.

Медок бе обут през цялата година в меки кожени ботушки, достигащи под колената му. Понякога в по студените зими, той слагаше допълнително върху тях дебели щавени ходила покриващи плътно краката до глезените му.

Предвижвайки се по своите тайни пътища, младият мъж държеше неотменно в едната си ръка една чудновата дебела тояга, която той наричаше косер. В горната си част косерът имаше стоманен накрайник, който бе дъговидно извит на вътре а в долният си край прерастваше в една масивна, колкото едър мъжки юмрук дървена топка.

Това бе едно много надеждно средство за защита, в ръцете на ловък и храбър воин като Медок, което можеше при неизбежност да се превърне в опасно нападателно оръжие!

Здравата и дебела тояга всъщност бе куха и лека и след измъкване на масивната дървена топка, от вътре бързо се изваждаха няколко тънки къси копия.

С тях един умел, точен и добре трениран воин можеше да поразии незабелязано всяка заплаха или преследвач до сто крачки разстояние.

Всяка година Медок се снабдяваше с един нов косер от близък изкустен манастирски майстор, който получаваше дървото от далечна източна земя....

Ловкият мъж се предвижваше все така безшумно и малко преди да излезе на едно открито плато се спря и извади една от зелените пластинки от коланът си. Той я сложи под езикът и като вдигна глава нагоре, възпроизведе много странен звук приличащ на жужене на рояк насекоми.

След малко повтори същото и не след дълго отнякъде в отговор долетя подобно жужене с едва доловими различия в трептенията на звукът и промеждутъци в самият сигнал.

Лицето му се разтегна в уморена но щастлива усмивка и като се озърна внимателно още веднъж, притича с невероятна бързина и полуприведена стойка до средата на платото, където след секунди сякаш потъна в земята.

Точно там в центъра на тази открита местност, до един незнайно как поникнал бор имаше тесен и къс но доста дълбок скален пролом, дъното на който се губеше в сумрака на пропастта. Вероятно и най-наблюдателното око едва ли щеше да забележи клупът на едно тънко еластично въже надяното на една от скалите подаваща се от проломът, тъй като то се сливаше с цвета на гранита.

А там долу в една колкото потайна и страховито уединена, толкова и одухотворена скална подземна обител, Медок след малко почиваше в обятията на своята любима Адериа.

Тази обител бе тайното светилище на Орфей, което повече от 3000 години все още имаше своите постоянни обитатели и верни последователи, посветили се на съхранението и пренасянето през изпитанията на времето, духът на любовта и красотата, част от който бе подарен и на хората!

Медок бе срещнал Адериа случайно преди няколко години около манастирът на Преблагий, който от скоро бе станал игумен на светата обител с подземният вопад и който до тогава служеше в близкият до светилището мъжки манастир на Хебрини.

Младият мъж, който тогава бе тръгнал от манастирът на път за Самотрак, съгледа на една поляна няколко момичета, които събираха горски билки. Те също го забелязаха и бързо сведоха свенливи момински очи, като единствено Адериа устреми към него любопитният си омайващ поглед. Приближавайки зашеметен той чу нейният пленяващ глас:

- Ако няма друга на сърцето ти, можеш да ме вземеш още сега!...Аз знам че ти си този, за който е копняла душата ми и за който ми говорят боговете на Отрис.

Тези думи стъписаха Медок и когато се окопоти той разбра, че вече води за ръка Адериа към светилището!...

От тогава бяха изминали няколко години, през които тя го чакаше неотлъчно тук, когато той се завръщаше от път!...

Медок бе разбрал, че Адериа е потомка на Адера, сестрата на славният Спартак. Младата жена му показва бързо колко много знае за свещенното учение Отрис, водейки го до високопланинският град, който се намираще на два дни път от светилището и който бе изграден от наследниците на Садалас. Там тя го представи на своите родители, които изумиха Медок със своите познания и духовни ритуали, напълно единични с тези, които той бе наследил от своите родители. Мъдрецът- войн, разбра, защо неговата любима е толкова свободна и самостоятелна в решенията си.

От тук нататък, Адериа бързо и неусетно стана негов най близък и естествен помощник в мисията му.

Сега Медок почиваше блаженно в нейните обятия потопени в малкият извор в каменната зала в светилището.

- Мой любими принце! Искам да те известя, че от скоро се чувствам оплодена от силите на нашата взаимна любов и след няколко месеца ние ще бъдем родители!

- Нима това е вярно скъпа ми Адериа!? - надигна се с щастливо изражение Медок!

- Да принце, но имаме още достатъчно време, през което можем да се наслаждаваме на нашите взаимни ласки!

- Аз съм Ваш роб в любовта скъпа Адериа!

- Която аз ще приема с най-голяма радост !

И двамата се заплискаха весело във водата, потъвайки след малко в блаженството на своите любовни милувки!...

В следващите месеци Медок все така тихо идваше и заминаваше, движейки се незабелязано от един манастир в друг, оставяйки и взимайки книги или други неща.

Понякога се налагаше да пренася и доста странни предмети, които на пръв поглед нямаха нищо общо с дейността на манастирските братства, но в същност бяха тяхната духовна сърцевина, поради своята неоспорима свещеност и явна единична неповторимост, до която се докосваха малцина!

От незапомнени времена, бе прието като светотатство тези реликви да бъдат копирани и размножавани, тъй като се считаха за първоизточници на човешкото познание и неговото разумно съществуване.

Това убеждение идваше от дълбините на вековете и бе следвано неотклонно, с ясна мисъл, че първоизточника не може да бъде дублиран или копиран, защото не само че щеше да бъде размита истината за смисълът за човешката мисия и съществуване но щеше да бъде унищожена съкровеността и моралните ценности, които бяха вградени като понятия и осъзнати действия на хората!

По тази причина всички онези, които бяха съпричастни и посветени в тези тайни, се събираха през определен период от време, на известно само на тях място, за да поговорят и споделят всичко, което трябваше още да се направи за опазването на тези свещени реликви.

След идването и установяването на турците по тукашните земи, предвиждането на подобни групи хора и тяхното събиране, стана не само опасно но и безмислено. И тогава се бе родила идеята, че по безопасно ще бъде един ловък и безстрашен човек да пренася за кратко време във всяка обител някоя от реликвите, за извършване на нужното поклонение или духовен годишен обряд, отколкото няколко групи да се предвиждат към определеното общо място, което може да бъде бързо разбрано и опустошено!

За изпълнението на тази задача не бе трудно да се намерят подходящи хора между последователите на свещеното учение Отрис, много от които поддържаха по силата на древни традиции най-високото психо-физиологично ниво на съществуване “воин-мъдрец”!

Това им позволяваше да ползват неразбираеми за околните хора сили на земята, които ги правеха незабележими и безшумни на фона на околната среда. И ето че в следващите няколко века тази опасна но безкрайно съдбоносна мисия продължаваше своят път, въпреки тежките изпитания на времето и неподозираното враждебно любопитство, което поредните обитатели на малката тъмна земя, питаеха към изворите на човешкото съществуване! В това вековно изпитание, Медок бе поредният “воин-мъдрец”, който вече петнадесет години местеше ценните документи и реликви за да поддържа мисията и ги опазва от нечистите намерения на онези, които възнамеряваха чрез тяхното притежание да получат повече власт и облаги, заплатени от нещастieto и бедите, които те щяха да причинят на другите хора!.....

Медок отново се изгубваше по тайните планински пътеки на път за друг манастир, в който оставяше донесеното или се отправяше обратно със взетото, но този път бързайки да се върне при своята любима и така жадувана Адериа, която все повече се приближаваше до времето, когато щеше да даде живот на тяхната така очаквана и съкровена рожба.....

При едно свое мимолетно завръщане Медок завари Адериа пребледняла и чакаща го под дървото до скалният пролом.

Без много да се чуди той я понесе към женският манастир, където я остави на грижите на монахините и цяла нощ не спа за да разбере какво се е случило с любимата му!

На другият ден игуменката го успокои, че това е някаква телесна слабост, получена в следствие продължителното стоене на закрито и полутъмно място и го помоли Адериа да остане под грижите на манастирът докато се появи на бял свят тяхната очаквана рожба.

Медок настоя майката да остане и след раждането на детето за по дълго под грижите на монахините. Това беше прието с голяма радост от игуменката, която бе присъствала с неотменните си грижи и в детството на самият Медок.

Тази помощ бе много навременна за този странен и велик мъдрец-воин, който целуна горещо любимата Адериа а след туй ръката и челото на игуменката и потегли отново в своят необикновен но много съдбоносен за хората път!....

Път който повечето от тях едва ли можеха да осъзнаят и осмислят, дори и да бяха разбрали за него, защото за тях животът се състоеше все още в откъсването и ползването на даден плод, без да се осъзнава идеята, причината и пътят по който той е създаден и израстнал!...

За тях плодовете съществуваха единствено като еднозначна материална даденост и значение за стомахът! Те не се замисляха, какъв пример е заложил създателят в даден плод, за да се поучат, като разумни същества и направят живота си по добър а просто следваха инертно видимите божи указания да садят и берат или да късат и дъвчат.

Неотдавна Медок посещавайки манастирът на Смотрак заговори игуменът на тази тема, предизвиквайки го да му покаже една книга която четеше точно в тази връзка.

Книгата бе озаглавена - **“Логус фактус”** и бе издадена преди няколко години от френски учен, който бе пътувал седем години по близки и далечни страни.

Игуменът му обясни, че авторът се е докоснал до дълбоки извори на човешкият род, разбирайки това по срещите си с много мъдри и странни хора, рискувайки често живота си за да достигне до техните потайни места.

Писателят споменаваше също, че вярва в съществуването на някакъв Светъл град преди хиляди години, където хората са имали обща религия и истинско разбиране за света и че по незнани причини са се разделили обособявайки се на две философски течения - Логисти и Фактолози.

Първите спазвали традицията на общочовешката религия и учение в Светлият град, които повелявали, законите на живота да се изучават много търпеливо и чрез логическите последствия от поведението на обкръжаващата среда и материални процеси в нея.

Вторите създали своя представа за света, който според тях бил муден и бавен и те били призвани да го променят.

Така от логическото осмисляне на фактите, те преминали към пресъздаване на своя изследователска фактология на базата на която изграждали своята логика. Това постепенно започнало да ги отдалечава от реалната човешка природа и мисия, което ги карало още повече да манипулират нещата.

Фактолозите започнали да изопачават или да представят реалностите от живота не каквито са а каквито те биха желали да бъдат, като подвеждали с лъжливи обещания много хора в смъртоносни начинания. С течение на времето тези две течения приемали различни имена и на различни места и днес те се намират в различно състояние.

Фактолозите са взели огромен превес в материалният човешки бит, прикривайки се зад няколко големи манипулирани и враждуващи религии а логистите са се отдръпнали в скромен и непретенциозен живот, нежелаейки да участвуват в саморазрушението на човешкият разум.

Авторът изключително мъдро и находчиво разкриваше, че тоталното подчиняване на човешката дейност в постигане на материални облаги, може да изглежда престижно като действие но като резултат убива духовното в човека и обезмисля идеята за неговото разумно съществуване.

Материалните придобивки и постижения са положителен процес само ако са следствена причина от развитието и осъвършенстването на познавателният процес а не на неговото повтаряне или затлачване. Точно в тази връзка френският философ мъдро отбелязваше, че проблемът на цивилизацията възниква винаги когато познанието се превръща в процес за материално презадоволяване за едни и духовно разочарование за други.

Медок бе изключително заинтригуван от тази книга и винаги когато идваше в Самотрак оставяше да разговаря по дълго с игуменът. Това отвори още повече душата на пазителят на светата обител, който въведе този буден воин-мъдрец и в други дълбоки човешки тайни.

При едно свое поредно идване след тежък преход, Медок остави една не голяма метална кутия, която трябваше да върне тук и нетърпеливо по детски подхвана игуменът на недовършената и вечна тема за живота и познанието.

Двамата говориха дълго и с наслада за много неща но това почти изяде времето на мъдрецът-воин за почивка и той потегли обратно в здрача, слагайки в кожената си чанта малко храна, предвидливо подготвена от игуменът.

Медок трябваше да отиде до Метеарските манастири.

От там щеше да вземе една много стара книга, която да занесе на съхранение в манастира с подземните водопади по молба на митеарските монаси, които се опасяваха, че между тях има внедрен външен човек, който иска да узнае какви ценни книги има в манастирите.

Макар че самите Метеарски свети обиталища бяха от двадесет години извън опеката на султана, намеренията на високата порта да се домогне до истинските тайни, които криеха тези места не преставаха.

Под въздействието на новите технически времена, в които “законовият” произвол на управляващите се разчуваше все по бързо, жестоките методи на опожаряване и насилия, над друговерските храмове, съобразително преминаха в тайно шпиониране и търпеливо проникване в монашеските среди, чрез хора които не бяха толкова вярни на коранът, колкото на парите, можещи да получат от евентуалното изпълнение на поставената задача. Задачата да открият с коварство поне малко от човешките свещенни тайни, които не е било възможно да бъдат открити със сила няколко века.

Медок знаеше, че го чака дълъг и труден път но това не го притесняваше. Единствената загриженост идваше от съображението, че вместо да измине по голямата част от пътя в корабчето на някой свой приятел, където можеше да си поспи, до като пътува към западните брегове през тракийското море, трябваше да предпочете сухоземният маршрут за по голяма сигурност.

Това се налагаше, защото морето около заливите гъмжеше от турски патрулни плавателни съдове, които през тези дни методично и понякога пъти претърсваха всяка лодка и плавателен съд за да открият къде е изчезнал някакъв много специалният пратеник на султана с неизвестна и още по специална мисия.

Медок добре знаеше, че всъщност те не търсят пратеникът а неговият багаж, който е съдържал много важни сведения и сега вероятно самият пратеник денонощно щъкаше заедно с турските водни патрули за да разпознае онзи, който ловко и неусетно го бе изоставил в открито море без багаж в една малка рибарска лодка.....

“Онзи” беше самият Медок, който преди седмица случайно видя на пътническото корабче на свой познат, една мрачна и подозрително гледаща личност, в която веднага разпозна един от монасите, работещ в тайното хранилище в най-старият храм на Адонските манастири.

Макар че монахът си беше обръснал брадата и подстригал косата, Медок веднага го разпозна по дългият гърбав нос и воднистите очи а вътрешното чувство бързо и безпогрешно му подсказа, че тази личност бе извършила нещо нередно спрямо светата обител, за да се предвижва в този вид!?. Според строгите манастирски канони, монасите не пътуваха поединично а след близо 20 годишният султански ферман за църковна независимост на южните балкански земи, те се придвижваха спокойно и в манастирските си одежди...

Този псевдомонах, нямаше как да познае Медок, защото последният, спазвайки вековните традиции на мъдреците-воини, се движеше в манастирските обиталища сред монасите само с дълго расо и наметната качулка, която изцяло закриваше лицето му.

Медок извести капитанът, какво е решил да направи и за да не му навреди, го посъветва да обяви, че има повреда в управлението на параходчето. Капитанът това и направи и като свали неколцината пътници на дървеният кей край малко селище, се зае усърдно да човърка по управлението на своят плавателен съд, с уговорката че ще продължи веднага след като отстрани повредата.

Това чрезвичайно събитие естествено направи нервен и нетърпелив мнимият монах, който веднага взе да разпитва за друго корабче или дори лодка в същата посока.

Медок услужливо се направи на загрижен и като издържа хладнокръвно, втрещеният и крайно подозрителен поглед на бързацият, го поведе към малката страноприемница край кея, от която след малко наеха едно параходче.

По неочаквани стечения на обстоятелствата се оказа, че собственикът на корабчето бе не само добър човек но и доста пиян и затова някой друг трябваше да управлява вместо него. И тъй като монахът никога не бе се занимавал с подобно нещо, Медок неохотно пое нещата в свои ръце!

След половин час те вече бяха в открито море, където на монахът бе поднесена топла супа, в която бе сложено едно от приспивателните прахчета от тайният арсенал в коланът на Медок. Малко по-късно последният откри в багажа на приспаният монах една от познатите ценни книги на Адон. В нея се описваха причините за възникване на исляма, като противодействие на християнството, които заместваха една хилядолетна езическа и необяснимо дълбока омраза между определени народи, претендиращи че са представители и наследници на онези божествените сили, в които те вярваха. В тази борба се споменаваха за търсенето на изгубената съкровена тайна за хората, която била причина за тази хилядолетна човеконенавист.

Медок спусна малката дървена лодка от корабчето заедно с дълбоко упоеният псевдомонах, оставяйки го на силата на измамната му съдба, след което се насочи незабавно към Адонските манастири.

Там само успя да предаде обратно книгата на главният игумен и недочакал горещите благодарности, се върна късно вечерта с полуизтрезнелият капитан до селището.

На сутринта продължавайки към Самотрак с корабчето на своя познат, те бяха пресрещнати и спряни от турски кораб. Двама офицери придружени от монахът започнаха да проверяват всички пътници и Медок в последният момент успя да се спусне през отвора на котвата под водата.

Той бе много изненадан, че фиаското на псевдомонахът е било узнато толкова бързо от неговите покровители но и зарадван, че на практика бе изпреварил техните действия за броени часове. Явно те са го чакали наблизко в морето.

След час те бяха проверени отново от друг турски патрул, който претърси цялото корабче. За щастие псевдомонахът не бе сред проверяващите и Медок се представи като механик, намазан със смазка по лицето.

Турците не смееха вече да слизат на сушата, която само до преди двадесетина години им принадлежеше, за да не предизвикат международен скандал. Те усилиха още повече проверките в морето в следващите дни, надявайки се, че това което търсеха е все още в някой плавателен съд.

Ето защо Медок сега не можеше да се придвижва по вода. Той знаеше, че за псевдомонахът намирането на книгата бе на живот и смърт, защото не само че не можеше вече да се върне в манастирът но и неговите покровители нямаше да му дадат и половин грош без да получат ценната книга. Затова щеше да кръстосва заливите, докато турците сами изгубеха желание да го правят.

Воден от своят опит и изключително развити вътрешни инстинкти, Медок усещаше, че турците за всеки случай ще усилят бдителността на своите хора във всички райони около заливите, които бяха все още в границите на империята. Затова той реши да поеме в друга посока и премине по навътре през балканските масиви, където при случай можеше много по лесно да се прикрие. Тази нова посока почти преминаваше край светилището и той с удоволствие си помисли как би могъл да се самовъзнагради с няколкочасова неочаквана почивка.

Тази негова идея обаче бе мигновено променена, защото любимата Адериа напоследък не стоеше в светилището а в близкият женски манастир, под грижите на игуменката.

Отдавна се беше стъмнило и Медок, знаеше, че нямаше да бъде много удобно да притеснява хората от светата обител по това време. От гърдите му се откъсна една непозната въздишка на тиха горест. Въздишка изразяваща едно непознато за него чувство на самотност.

Чувство което бе съвсем ново за него и явно бе породено под въздействието на голямата му любов с Адериа и най вече с очакването на неговата първа рожба.

За първи път в живота си този храбър и силен мъж се почувства някак самотен, макар да знаеше че не е сам и има някой друг, който непрекъснато мисли за него.

Медок за първи път също усети, че някак си не бе вече справедливо, да отсъства толкова често и дълго, правейки взаимно самотен себе си и своята любима.

Той погледна към вечерното звездно небе, потърси с поглед една ярка звезда над главата си, вдигна ръце към нея и с притворени очи прошепна няколко кратки молитви. След това безшумно и бързо се насочи към женският манастир.

Това което бе решил да извърши не бе го правил до сега но една непреодолима вътрешна сила, го водеше към Адериа, така силно както никога преди.

Когато пристигна пред манастира, вместо да възпроизведе обичайният известителен сигнал, който ползваха с Адериа, той тихо обиколи светата обител и се озова до онова крило на сградата, което се издигаше върху най-стръмният горист планински склон.

На склонът, едно от големите дървета, извисяваше снага над манастирска стена, като някои от горните му клони се разпростираха ниско над покрива на манастирското крило, а други опираха в балконът към стаята на Адериа.

Медок се покатери бързо и безшумно по дървото и когато се изравни на височина с балконът, сви едната си ръка странно около устата и възпроизведе няколко пъти много тих но ясен сигнал.

В тишината се разнесе жаловит и мелодичен звуков повик, който бързо бе чул от онова същество до което бе изпратен.

След малко зад прозореца се видя мъждукаща светлина след което на балкон се появи Адериа в бял тънък ленен сукман, под който се очертаваше силно издутото и коремче. Тя напрегна невярващ поглед пред себе си и след малко дочу от близкото дърво същият тих жаловит сигнал имитиращ любовна песен на горска птица.

В краката и тихо тупна едно малко овално амулетче, излъчващо тайнствена синкава светлина.

Тъмнината скриваше, безкрайно щастливата усмивка, която се бе появила по съненото лице на Адериа и която вдигайки амулета го стистна с неистова трепет до гърдите си.

Тя задъхано проследи едва доловимият силует на дървото, който бързо и много безшумно се прехвърли от клонът на покрива и след малко тупна тихо пред нея като амулета.

Адериа остави свеща и като коленичи бавно, зацелува ръцете на Медок, който на свой ред се наведе и обсипа с целувки главата и раменете и.

Те се погледнаха с цялата искреност на душите си и като се погалиха по челата и очите се впиха в една жадувана и безкрайно сладка целувка.

Медок внимателно повдигна любимата си, внасяйки я в стаята за да я предпази от хладните тръпки на нощта. Той я положи бавно на леглото, гледайки шептящите и устни:

- О, Медок, колко съм щастлива, че дойде!...искам да ме любиш...искам да те имам!....

- И аз скъпа моя но знаеш че не можем тук!

- Ах, знам любими но душата ми изгаря за твоите ласки...

Ако не бях в това положение щях да хукна сега с теб по поляните....пък и ти сигурно идваш за много малко!...Легни поне до мен да те погала и целувам!...

- Добре моя малка феьо!

Медок безшумно се съблече гол, след това свали сукманът на Адериа и като натопи една голяма ленена кърпа в близкото ведро с вода, леко обтри нейното и неговото тяло. След това извади от кожената си торба малка кутийка, в която държеше две неголеми странни шишенца.

Той изсипа няколко капки от ухаещата на планински бор гъста маслена течност в дланите на Адериа, след което сложи в своите длани няколко капки от гъстата течност от другото шишенце, ухаеща на планински цветя.

Те седнаха един срещу друг на леглото и започнаха да се мажат взаимно, с бавни и нежни движения.

Това бе техният любовен ритуал, който правеха до извора в светилището, когато бяха заедно.

Финното но невероятно въздействащо и проникващо ухание се разнесе по цялата обител, достигайки до обонянието на другите обитатели на манастирът, които несъзнателно и с видимо удоволствие започнаха да вдишват по дълбоко и приятно, възприемайки в просъница всичко това като едно неочаквано но съвсем естествено ароматно чудотворчество на гората. Те едва ли предполагаха, че всъщност този неочакван аромат ги правеше несъзнателно съпричастни на едно друго недоловимо за тях велико ухание....уханието на любовта, оставяща своя аромат единствено в ласките на Адериа и Медок, които притворили очи нежно мажеха с ухания и ласки телата си.

Адериа занемяла в своята неземна наслада се огъваше тихо под напора на все по надигащите се вътрешни чувства.

Тя започна бавно да изпада в онзи вълшебен транс, в който губеше представа за своето телесно присъствие, винаги когато бе в ласките на Медок.

Когато се осъзна тя се чувстваше неизказно лека и ефирна. Медок лежеше до нея положил нежно ръка на подутото и коремче, гледайки я с нежен поглед.

- Невероятно е, че ти ме правиш толкова щастлива само с ласки скъпи мой!? - гледаше го признателно тя.

- Знаеш, че сичко е биохимия мила моя и само влюбените ни души са от значение.

- Знаем...но аз искам също да те погалья! - прошепна тя и без да дочака отговор нежно заопипва тялото му в наслада.

Тяхното въздържание да се слоят телесно напълно, заради законите на духовната обител и трудното положение на Адериа не им попречи да слоят чрез любовни ласки своите души, с които пазеха силата на своята любов.

Те дълго лежаха прегърнати, шептейки си тихо, с чувствено вгълбени погледи един в друг, неусещайки времето.....

От близкото дърво се чу едва доловим звук, възпроизведен от поскърцащите му клони.

Медок погали и целуна страстно своята възлюбена и като се надигна с неохота, започна да се облича.

- Трябва да тръгвам мила Адериа, предутринният повей ми напомня, че след малко първите раднобудни горски певци ще започнат да се обаждат а с тях ще се събудят и много от обитателите на манастира.

- О любими мой, колко съм щастлива че беше при мен тази нощ и колко нещастна, че всичко бе толкова кратко!....Но ти наистина трябва да тръгваш!...Знам че е така! Ще очаквам с нетърпение твоето завръщане!!

Двамата излязоха на балконът и прегърнати се загледаха в едва просветляващият се хоризонт на изток.

Небето над тях бе все така обсипано с безброй ярки звезди.

Медок и Адериа се впиха в последна страстна целувка, едва отделяйки се един от друг.

- Довиждане моя скъпа Адериа, ще бързам да се върна!

- Довиждане скъпи Медок, аз се чувствам много трудна напоследък и като се върнеш може вече да сме двама!

- Ще бързам непременно люмима моя!

Той я целуна бавно и нежно по челото и очите, след което се качи ловко на парапета на балконът и с премерен скок се хвана за една носеща греда, от която се отхвърли безшумно на покрива. От там като катерица тихо пропъзля по надвесеният над сградата клон на дървото и малко преди да слезе от него възпроизведе отново същият тих жаловит повик, както преди няколко часа.

Този повик се стори на Адериа още по жаловит, сякаш изразяваше тъгата по тяхната раздяла.

Тя възпроизведе тихо същият сигнал и като се поклони с прибрани ръце към гърдите се завзира в тъмнината, докато изгуби слизачия силует.....

След няколко часа непрекъснат ход, Медок реши да се отбие до кошарите на своят верен приятел Филет, които се намираха в балканските масиви, влизащи в границите и под властта на султанът.

Той и Филет бяха приятели от детските години и заедно бяха посветени от родителите си в много духовни тайни.

При кошарите Медок завари само 20 годишният брат, на овчарят, който му каза че Филет преди малко са го викнали спешно долу в селото, което бе на един час бързо спускане.

Момчето изглеждаше притеснено и затова Медок внезапно реши също да слезе до селото, което му беше в посоката към Метеарските манастири.

Това което видя обаче още от далеч, опъна мускулите му в напрежение. Повечето от стотината къщи на селото горяха, почти изгаряха или вече тлеехе в догарящите си останки.

От единият край на селото бавно се източваха близо петдесет турски конника а край много от горящите къщи се суетяха хора, опитващи се да спасят нещо от пламъците.

В средата на малкият мегдан стояха скупчени жени и деца около мъртвите тела на мъжете и бащите си.

Медок скоростно се спусна и много тихо наближи мегдана, дочувайки хлипанията и риданията на жените и децата.

До тях с каменно лице стоеше неговият приятел Филет и още двама възрастни хора, които гледаха покрусени десетките трупове на мъртвите мъже.

Филет забеляза Медок и със задавени от мъка очи веднага се завтече да го прегърне, стискайки го дълго в тиха болка.

- Медко, убиха брат ми и баща ми...Къщите ни изгориха и озлочестиха всички момичета и жени, които хванаха.

- Защо стана това Филко!?...Та тука турци не се бяха мяркали с години!?...И сега изведнъж елитна войска?!

- Остави се...така е!...Но изглежда че покрай сухото изгоряхме и ние мокрото!

- Та всичко беше толкова спокойно тук!..Турците ви уважаваха и вие тях!...Дори джамия не ви караха да правите и фесове да носите!.... Какво точно се случи Филко?

- Аз имах едно лошо предчувствие ама на! Кой да ме чуе! Миналото лято дойдоха роднини от заливите и някои от тях като подпийнаха започнаха да агитират мъжете да напишат до султана искане, района на селото да се присъедини към роднинските села в залива, с които от памтивека се водим едно землище и където знаеш вече няма турци .....Нашите хора взеха да се самонавиват и на другият ден пременихме двама младежи и ги изпратихме до Стамбул с прошениято, че се обявяваме за присъединени и църковно свободни към сродните ни села в заливите!.....Младежите не се върнаха въобще а вместо тях това лято пристигна тази войска, която не е била специално за нас но се е отбила да ни даде отговора, на султанът който виждат какъв е!...

- Ех, Филко!...Не разбраха ли Вашите хора, че духовна свободата не се дава а се извоюва но трябва да си подготвен за нея и да знаеш какво да правиш като свободен!

Но всъщност вие бяхте така свободни и непритеснявани както и преди да дойдат турците по тези места!...Знаеш, че дори някои от нашите предци не са и виждали турчин тук.

- Така е Медко, имахме си всичко и живеехме спокойно но се изписахме калпазан революционери, кат онези долу в северният предбалкан с продраните гащи, гдето ги мързи да работят и не са полезни дори за себе си, пък искат да са свободни, като развяват само байряци.

Медок изгледа с тъжен поглед хората наоколо.

До тях приближи един суховат и дълъг селянин, който беше един от малкото мяркаши се наоколо мъже.

- Господине Вие не сте тукашен тъдява?
- Не, просто минавах и видях какво ви е сполетяло!
- Ами разлютихме звяра без да има нужда.И на виж сега! Особено имаше един от водачите им.....млад и с една ръка, който бе най жесток и безчовечен. Той запали всички къщи и с няколко души озлостиха много жени и момичета на селото.....същински дявол - задавено изхлипа човекък.- Ама Господ вече го е белязъл и скоро ще спаси човечите от него.
- Ех, хора! - въздъхна тежко Медок.
- Аз им казвах на лудите глави, че турците сега са много раздражени от постоянните политически и военни загуби а ма те не ме послушаха...Нали всяка седмица слизам долу до залива да чета вестници.
- Колко често идваха турците тук!
- В последните десет години само веднъж!
- Турците почти са ви били забравили, че съществувате а вие сами сте се набутали в огъня.
- Ами уж да сме свободни като нашите в заливите.
- Как разбираш ти свободата?
- Ами да нямамаме изедници на главите.
- Докато ние хората зависим от злато все ще имаме изедници на главите.
- Свободата за твоите в заливите е сега да плащат на техният нов цар същите налози, както вие тук.
- Но той е техен цар а не турски.
- Като даваш налози, не е толкова важно на кой ги даваш. Половината от вашите в заливите вече силно роптаят срещу техният си цар, хулейки го, че започва да иска по високи такси отколкото султанът преди двадесет години.
- Ами какво да правим сега? - мачкаше с безразличен и вял поглед селянинът сламената си шапка.
- Идете хе там под онова голо бърдо и си постройте нови къщи или се преместете в най-горното село но тук недейте да стоите повече. Това е озлостено място от самите вас от вашата глупост. На тази човешка земя свободата означава мъдрост, гъвкавост и бдителност!...Всеки който иска да се почувства свободен със силата на глуповата агресивност и недомислие а не със силата на разумът, винаги страда....

- Благодарим ти за добрите думи! А кой си ти..Не приличаш ни на турчин ни на нашите...От къде идеш?.....

- От много далечни земи! ...Там където сега също властват турци и селяните ходят един ден на отиване и един ден на връщане за да си наляят вода и наоколо нямат такива прекрасни гори и поляни като вашите!...А сега си останете със здраве - завърши Медок и като погледна дискретно Филет за довиждане се отправи към близкият горист склон. Той беше много натъжен за случката в селото но знаеше че трябва да бърза към Метеарските манастири, тъй като закъсняваше почти с половин ден път.

Медок бе доста уморен, защото в последните няколко нощи почти не беше спал, но усили своя ход, надявайки се да повърви поне няколко часа. Той почти бе забравил за турската войска, която напусна селото и възможността да я настигне някъде по пътя си, което се случи почти внезапно.

Султанските войници, които използваша за сигурност само тесният и единствен магарешки път до високопланинското село, не смееха да минават напреко през горите и затова Медок макар и ходом, използвайки най преките пътеки, след двучасово ходене за малко щеше да им пресече пътя.

Той беше стигнал до един планински пролом, където селският път, прехвърляше тясната но дълбока рекичка чрез един още по тесен хилядолетен каменен мост.

Единственото място да се премине проломът бе моста, след което воинът-мъдрец винаги тръгваше по снишаващият се от среща бряг по течението на реката, като след един час екстремно спускане се отзоваваше в извън турската зона от където му оставаха не повече от три часа спокоен път до Метеарските манастири. Но не би!..

С огромни усилия на своите вътрешни инстинкти и в последният момент, той се спря до последното дърво на гората и се послуша преди да излезе на пътя по моста.

Медок веднага усети лекото трептене на въздуха пред себе си. Той погледна на страни но не видя нищо. Огледа се добре наоколо, но не забеляза никакво движение.

Изведнъж внезапно глухо пръхтене което идваше от към реката, прикова цялото му внимание!..След секунди той

вече знаеше, че под мостчето имаше хора и нямаше как да мине и се прехвърли на другият бряг без да го забележат.

Медок се огледа внимателно още веднъж и преценявайки бързо обстановката, насочи вниманието си край няколкото дървета отсреща до пътя, надвесени над реката от към неговата страна на моста.

След миг той бе до едно от дърветата и с няколко безшумни и ловки движения се озова в гъстата корона на дървото.

Медок нямаше нужда да се качва по нагоре, защото от тук се разкри цялата картина, която му бе нужна.

Турските войници, които опожариха селото, избиха и озлочестиха повече от неговите жители, се бяха настанили под мостчето до стръмният бряг на реката, където водата бе създала дълга ивица от ситен речен пясък и дребни камъчета. Всички ядяха с пълни усти от награбеното и на това се дължеше коварната тишина около тях.

Медок окончателно разбра, че не може да предприеме никакво преминаване докато те са там. Обиколният път щеше да му струва два дни. Той примирително се изкачи малко по на високо до един удобен като седло възлов клон и като се изтегна, реши поне да си почине, до като войниците решат да се махнат.

До носът му долетя ароматът на вкусен пресен хляб, който явно бе изпекан тази сутрин малко преди да бъде нападнато селото. Медок добре виждаше, как войниците си похапваха бяло сирене и агнешко месо.

По силата на тази принудителна и неочаквана съблазън, биологическите закони бързо оказаха своята сила върху движението на стомашните му сокове, които бяха особено агресивни, защото след благочестивата храна на игумена на Самотрак от предишният следобед, не бе слагал нищо в устата. Той попипа за всеки случай торбата на гърбът си, знейки че няма нищо там но изведнъж лицето му се изопна в лека изненада, която го накара бързо и чевръсто да зарови ръка в един от страничните джобове, от който бе изваден малък пакет увит в бяла ленена кърпа.

Медок трепетно рагърна пакетчето от което в ръката му изпадна една малко поувяхнало горско цветенце, под което

се виждаха едно голямо парче манастирски кашкавал, един резен хляб и едно парче студено козе месо.

Младият мъж преглътна сухо за да задържи сълзите си, знаейки че това бе невидимата и грижовна ръка на Адериа.

Похапвайки си с удоволствие той вече по спокойно можеше да очаква напускането на турските войници.

Изведнъж се чу усилващо се бучене от горният край на реката, което изправи на щрек турците. Те реагираха по възможно най адекватният начин, като мигновено си взеха нещата, изтегляйки се веднага от коритото и за най-неприятна изненада на Медокс се разположиха точно под дърветата където бе той.

Само след две минути, през коритото на реката премина с тежко бучене почти триметрова мътна вълна, която се утече със страховит тътен надолу. Това внезапно прииждане бе признак че горе в балакана бе паднал обилен дъжд.

“Може би Бог е загасил пожарите “ - си мислеше Медокс и отпускаяки се на клоните почти веднага заспа.

Не след дълго в просъница той дочу два гласа:

- Диган, ти наистина не трябваше да злоупотребяваш с правомощията на пашата! Тези хора могат да се оплачат отново и тогава ще се вдигне голям шум, заради твоите своеволия и ненужни жестокости.

- Не се притеснявай командире! Те са толкова уплашени, че едва ли ще се осмелят да предприемат нещо сериозно в следващите десет години! - нагло отвърна другият.

- Диган, ние направихме грешка и трябва да докладваме на пашата! Това че си племенник на везира, не оправдава своеволията ти. Чрез твоите действия ние ще предизвикаме в бъдещето по дълбоки съпротивителни и обединени сили от страна на местните хора.

- Командире, аз не съм си загубил едната ръка за она дето духа - повиши внезапно тон другият, което разбуди напълно Медок - Алах е велик, защото ни дава сили да унищожаваме всеки, който се усъмни в правотата на исляма!

- Според записките на нашите местни администратори това село никога не се е опълчвало срещу нас! - повиши също тон командирът.

- Е, понякога се допускат и грешки! - отвърна още по нагло едноръкият и като се загърна с едно платнище, обърна гръб и почти веднага захърка.

- Според нашият султан, смъртта на сто грешници не е равна на смъртта на един невинен! - възмутено отвърна командирът и виждайки спокойното хъркане на едноръкият, се изплю от възмущение и се загърна ядосан в мундирът си.

Медок, който бе станал съпричастен на диалога, гледаше също с ненавист, похъркващото тяло на едноръкият.

Очите му се присвиваха в едва удържим гняв, разбирайки че в същност един единствен човек, който се чувстваше като богоизбран между себеподобните, на практика бе изопачил задачата на своите началници, компрометирайки по този начин политиката дори на своите покровители.

Това според Медок бяха най разрушителните и ненужни личности между хората, независимо към кои народи и религии принадлежаха.

Главата му забуча от напрежение и за първи път в живота съзнанието му се изпълни със странни намерения.

Той извади бавно от едната страна на широкия си колан малка тънка тръбичка а от другата страна още по тънка и малка стрела, острието на която леко потопа в страният мехлем на една малка кутийка.

След това вмъкна стрелата в отворието на тръбичката и като я насочи към леко надигащото се гърло на едноръкия я изстреля колкото безшумно, толкова и точно, говорейки си тихо. : “Ще си навлеча този грях да те убия за да предпазя други невинни души от дяволската ти ръка”.

Стреличката се впи малко под ухото на турчинът, който само успя сънено да се надигне и без да издаде звук обратно се свлече в последно издихание. Останалите около него дори не обърнаха внимание на предсмъртните му движения. Медок погледна извинително и примирително към небето и като прошепна няколко тихи слова, се отпусна бавно на клоните, заспивайки почти веднага от умора.

Това което не усети в този момент на изтощение, бе една от малките стрели, която изпадна незбелязано от коланът му долу край дървото.

Може би това беше и онзи начален момент на лошите предчувствия , които го обземаха напоследък.

Дълбокият сън за първи път му попречи, да усети по късната неприятна суетня сред турските войници долу около дърветата, които готвейки се да тръгват, бяха забелязали мъртвото тяло на едноръкият и дори открили тънката странна стрела в гърлото му.

Един от войниците, които бяха почнали да оглеждат внимателно наоколо, бе намерил и онази стреличка, която бе изпаднала от Медок под дървото на което той спеше и сега турчинът напрегнато се взираше в клоните на дървото.

Точно в това време, храбрият мъж се събуди и неговите първи несъзнателни движения бяха веднага забелязани от взирацията се от долу войник, който без да се бави насочи пушката си към него и стреля два пъти в тялото му.

И двата изстрела засегнаха тежко Медок, който изохка в неприятна изненада и още сънен се свлече по клоните в неопикуема болка.

Притичалите войници бързо го смъкнаха от дървото, разглеждайки облеклото му го с някакъв странен интерес.

За радост на Медок в коланът му нямаше повече стрелички а тръбичката беше останала някъде горе по клоните с остатъкът от храната.

На мястото дойде веднага и командирът, който се наведе над изненадващо появилият се странен мъж.

Медок бе получил две дълбоки рани. Едната в бедрото на левият крак а другата малко под дясното рамо, от които струеше тъмна кръв.

- Как се казваш и кой си ти? - попита сурово командирът.
- Медир се казвам. Овчарин съм, почивах на дървото.
- А защо толкова на високо? - изпитателно го гледаше оня
- Защото по това време реката често приижда и е опасно да се спи на земята.

- Хм!...А защо си облечен така и какъв е този колан със скоби по тебе! - настоятелно питаше турчинът.

- Много от овците се губят в някои стръмни дерета та се налага да слизаме с въже да ги вадим. С тези скоби се закачвам на въжетата.

- Знаеш ли какво е това? - показва му стреличката командирът, гледайки го съсредоточено в очите.

- Да, знам!...Много от децата си правят такива неща и играят на войници и хайдутути, като се крият по храстите и дърветата - бавно и спокойно отвърна Медок, сдържайки болката си от кървящите рани.

- А ти какво правиш тук без стадото си? - внезапно попита един друг офицер зад командирът.

- Отивах да отменя горе в балканът моят брат, с който се сменяме всяка седмица, за да си видим семействата.

- Към кое село отиваш? - попита командирът

- Нагоре към Херослик! - отвърна невъзмутимо Медок.

Това бе името на изгореното село и командирът, реши че странникът не бива да го вижда, незнаейки че то го е видял. Той внезапно се протегна и взе едната ръка на Медок, разглеждайки я с интерес.

- Значи казваш че си овчар!!

- Да, овчар съм!

- Но ръцете не са ти много овчарски! - загадъчно го погледна турчинът. - Ще те водя при пашата да те разпита...Сещам се че той ми бе споменавал за някакви тайнствени хора по тези места, гдето ядосвали много султанът.

- Ще ми загубиш само времето и ще закъснея, пък и трябва да си превържа раните! - подхвърли Медок.

Командирът се изправи без да отговори и нареди да качат раненият на конят до мъртвото тяло на едноръкият.

Конниците потеглиха бързо, озадачени от смъртта на най храбрият но и най-жестокият между тях и след един час бяха долу в долината където беше разположен лагера на голяма военна турска част.

Командирът разпусна войниците и заедно със своят помощник поведе конят с мъртвото тяло на едноръкият и раненият Медокс, към единствената дървена постройка сред палатковият лагер, в която се помещаваше щабът и квартирата на главнокомандващият генерал Мюмюн Али.

Двамата часови се втренчиха към приближаващите ги и след секунди единият влезе вътре да извести командването.

Генерал Али бързо излезе, сподирен от още един висш офицер и загледаха недоумяващо току що спрелите пред верандата на къщичката.

- Какво ми носите капитан Месуд? - запита генералът.
- За съжаление не много радостни новини Али паша.
- Кой са тези на конят? - мрачно запита пашата.
- Единият е лейтенант Диган, който е мъртъв а другият някакъв странен планинец, който открихме на едно дърво близо до мъртвият.
- Как, Диган е мъртъв!? - нервно извика пашата.
- Да генерале.... за съжаление!
- Но аз ви го поверих да го пазите като син. Какво ще кажа сега на везирът!...Че сме загубили една от бъдещите гордости на армията при една планинска разходка!?!?
- Случи се при много странни обстоятелства Али паша.
- Какви странни обстоятелства! - троснато рече пашата.
- Лейтенант Диган умря докато спеше.
- Как така до като спеше! - опули се Али Мюмюн.
- Намерихме в шията му забита ето една такава миниатюрна стреличка и още една подобна открихме под дървото на което спеше този странен планинец.
- Той ли го е убил?
- Не, отрича и в оправданията му има логика.
- А кой тогава? - почти кресна пашата.
- Има и нещо друго, което искам да доложа на четири очи, ако позволите генерале!
- Добре капитане! - отвърна по меко пашата и нареди на часовите и помощникът - Вие свалете телата от коня, доведете раненият вътре а умрелият предайте на санитарите да го подготвят колкото се може по бързо за път. След час долу от пристанището тръгва наш съд за Стамбул, който утре сутринта ще бъде там. Аз ще подготвя протокола за смърта като разпитам този странник - завърши пашата и въведе командирът вътре.
- Генерале, искам да Ви докладвам, че проверката във въпросното село не мина според Вашите нареждания.
- Защо? - навъси се пашата.
- Защото лейтенант Диган възползвайки се от високите

си преференции, почти опорочи името и авторитета на нашата войска и то във време както страдаме от голяма липса на авторитет.

- Какво е направил пак този харсъзин??

- Диган напълно отказа да се подчини на моите заповеди и докато аз разговарях с въпросните жители, той с няколко от последвалите го войници успя да опожари по голямата част от селото, да избие безпричинно много от мъжете и озлочести повечето млади жени и момичета.

- Какво!? - изпъшка тежко пашата – Този мерзавец! Хубаво ме бяха предупредили да не го взимам в моята част. А този раненият от вѣн знае ли за селото.

- Мисля че не, защото той отиваше нагоре, когато ние се връщахме и бяхме доста в ниското.

- А защо ми го водите?!..

- Сетих се че имаше една заповед лично от султанът да се задържат всички странници по планините.

- Но нали този е овчар!?

- Според овчарят една от тези стрелички случайно е попаднала в гърлото на Диган от играещи деца, които често си правели такива неща...Склонен съм да му повярвам, защото говори просто и убедително, но има нещо странно в погледът му и ръцете, които съвсем не са овчарски!

Пашата взе една от стреличките и внимателно я заглежда. В това време въведоха Медок и го сложиха на един стол срещу двамата офицери.

- Как ти е името? -попита пашата.

- Медир, тихо изпъшка раненият.

- Той е ранен в рамото и бедрото - извести капитанът.

- Медир, значи казваш, че играещи деца случайно са уцелили гърлото на едноръкия!

- Така предполагам!

- Защо? - гледаше го изпитателно пашата.

- Аз като дете също съм играл с приятели на тази игра и понякога се случваше да раним човек или животно.

В стаята влезе другият висш офицер, който се заслуша. Това беше един от специалните пратеници на султанът, Рахим паша, който се беше включил в издирването на

ценният багаж на псевдомонахът и по принцип слухтеше за всякакви находки. Той свали торбата от гърба на раненият и започна много внимателно да я проверява.

Медок бе щастлив че беше празен и не пренасяше нищо в момента а отиваше да вземе нещо.

Най много се радваше, че Адериа поради напредналата си бременност бе престанала да идва с него, както бе свикнала напоследък, превръщайки се в толкова ловка и добра, както своя любим. Тя може би обаче нямаше да му позволи да заспи на дървото или да почива близо до войниците!.. Но така беше по добре..Тя и детето бяха на сигурно място....

- Медир, ти не ми приличаш на овчар, защото говориш много добре и чисто на турски! - внезапно каза Рахим паша.

- И ръцете не са му овчарски! - добави Али Мюмюн,

- Аз мисля, че този странник лъже - каза Рахим паша, гледайки съсредоточено лицето на Медок - но няма как да го разконспирираме, защото едва ли го познават много хора, пък и ще отнеме време да обикаляме по балканите.

- Няма значение, аз ще отделя няколко бързи войника за да обиколят околните села - внезапно настоя генерал Али.

- Защо е нужно това генерале? - възкликна Рахим паша.

- Аз така и така, ще стоя още една седмица тук. Искам да се уверя, че смъртта на лейтенант Диган не е толкова случайна, колкото се опитва да ни убеди този планинец, пък и можем да открием хора, които по една или друга причина да го разпознаят като друг.

- Да, това е много логично заключение! Току виж, че сме разплели някоя невидима паяжина- съгласи се Рахим паша.

- Тъкмо ще мога със закъснение да оправдая пред везирът золумите, които е извършил едноръкият - заключи Мюмюн.

- Какво ще заповядате! - обади се капитан Месуд.

Али паша отвори една неголяма метална каса, взимайки от там малка торбичка, която подаде на капитанът с думите:

- Ето ви двадесет жълтици. Почистете и превържете раните на този планинец за да не умре по пътя и рано сутринта се върнете в същото село, обиколете и горните села и без да извършвате никакви насилия само предлагайте по пет жълтици на всеки, който може да припознае, дали

този се казва Медир и дали е овчар или нещо друго.....Онези двама, които ви дадат най задоволителна информация, ги водите незабавно тук!

- Защо Ви са повече хора? - учуди се Рахим Паша.

- Ще ги изпратя в Стамбул, като опасни конспиратори срещу властта и така ще мога да оправдая действията ни от престоят тук във вярна служба на султанът!

- Слушам генерале! - козирува капитанът и нареди от вѐн на помощникът си да повика санитарите, да превържат раненият, след което леко се повърна назад. - А ако никой не познае този човек?

- .....Тогавя го оставете някъде и се прибирайте! - вдигна безисходно ръце Али паша, който се извини нетърпеливо и се насочи към мястото за биологични нужди.

Неговото отсъствие бе използвано за размяна на няколко думи между Капитан Месуд и Рахим паша, за които никога не узна, но които по късно щяха да станат достояние на много хора в Стамбул, накърнявайки неговият авторитет като професионален военен.

- Дайте повече влажни кърпи! - нареждаше възбудено игуменката Мита, бършейки мокрото лице на Адериа, която беше в последните и най трудни минути на раждането.

- Къде е Медок. Къде е той? - с треперещи устни шептеше родилката, стискайки до болка ръката на монахинята.

Тя усещаше, че тялото и ще се пръсне под напрежението на дълбоко разкъсващите я мъчителни родилни конвулсии. Единственото което съзнаваше бе, своята безкрайна слабост и безпомощност....своето унижително безсилие и земно човешко материално нищожество.

Хората суетящи се около нея, бяха придобили някакви странни образи, които не и напомняха нищо.

Тя почти беше изгубила представа къде се намира и какво става с нея в момента. Това което можеше все още да прави, бе да шепне машинално за помощ името на своят любим.

Адериа изведнъж притихна под силата на задушавашите я родилни процеси, изплашвайки до смърт игуменката.

Изведнъж родилката почти седна от болки на леглото, след което тялото и се изпъна назад в неистово напрежение.

Тя нададе приглушен и много тежък звук на раздираща я болка, който бе последван от подаването главичката на бебето от детеродните и органи.

- Само още един напън миличка! - с просветлено лице извика игуменката, бършеща непрестанно лицето и.

Това сякаш бе крайния окуражаващ сигнал за Адериа, която в последен родилен напън се отпусна смазана на леглото, усещайки как изведнъж остана много празна.

Малко след това тя дочу глухо проплакване, последвано от равен немощен плач, което я накара с последни сили да надигне глава и погледне пред себе си.

Това което видя я върна моментално и напълно в земната и същност и тя машинално протегна ръце към безценното парче месо, което бе вече загърнато в мека памучна кърпа. Игуменката Мита я доближи със сияещо лице и като я погали нежно по лицето каза гордо:

- Имаме момче Адериа!...Момче, което ще ни пази и помага, като храбрият си татко.

- Благодаря ти Мита! - твоите ръце днес бяха за мен помощта изпратена от боговете! - признателно каза Адериа. Родилката пое с тръпнещи ръце шавашото в пеленката същество, целуна нежно сбръчканото му личице и с една много изморена но възможно най-щастлива усмивка каза:

- Той ще се нарича Спартио и ще надмине баща си по смелост и дела за възраждане на Любовта и Красотата.

- Спартио, Спартио! - зашепнаха монахините наоколо - колко хубаво име!....Спартио!....

- А сега всички на обяд и да оставим, младата майка малко да си почине! - нареди игуменката.

Адериа тихо се унесе и спа непробудно чак до следващата късна сутрин, когато я събуди тихият плач на бебето.

Тя го взе и поднесе към миниатюрната му устица розовото зърно на набъбналата си майчина гърд.

Малкото същество без да чака се впи нежно в благодатната плът, предизвиквайки неочаквани и нежни тръпки в майчиното тяло.

Адериа се загледа с неисказна нежност и обич в него, след което погледна с безкрайно копнение разстилащата се зад прозореца зелената гора прошепвайки:

- Мили мой Медок! Ние те чакаме!!.....

В стаята тихо влезе игуменката, която виждайки кърмещата майка, изпадна в безкрайно умиление.

- Той вече се храни!?...

- Да драга Мита!...Започна веднага без никакви проблеми.

- Това е много добре. Ще имаш много здраво и жизнено момче. Помни ми думата.

- И аз така мисля! - гледаше нежно рожбата си Адериа.

- Чувстваш ли се вече силна да те изкарам днес малко на въздух. Времето е чудесно?

- Да чувствам се добре! Мисля че мога да ставам вече.
- Браво на теб! Силна жена си ти.

На следващият ден Адериа вече се разхождаше сама в двора на манастира а след няколко дни се чувстваше напълно възстановена и дори помагаше на игуменката в кухнята докато Спартио спеше.

Тя започваше да губи търпение, защо нейният любим така се бавил Дори вече се притесняваше.

В ранният предиобед на следващият ден, когато простираше пеленките на бебето, Адериа забеляза, че в дворът на манастира влезе непозната жена, която се заговори с игуменката, показвайки и нещо, при което монахинята зяпна от уплаха и бързо го мушна в пазвата си. Поведението на Мита изостри и без това тягостните и неприятни мисли у младата майка, която при първа възможност искаше да попита, какво се е случило.

Игуменката я избегна няколко пъти но Адериа с нарастваща тревога я откри в хранилището, питайки още с влизането:

- Мита, имаше ли някакви новини, които тази жена да носи за мен или бяха само за манастирът?!

Игуменката стоеше, като онемяла и не смееше да се обърне. Адериа бързо я доближи и застана срещу нея, виждайки зачервеното и от плач лице.

- Какво се е случило Мита? - с видима тревога попита младата жена - Трябва да ми кажеш ако е свързано с мен

Монахинята гледайки я в безмълвна горест бавно и подаде един малък овален предмет, завит в парче плат. Разгръщайки го, Адериа ужасено изохка, притваряйки очи от връхлетялата я духовна болка.

Тя стоя онемяла няколко минути в почти парализираща мъка, гледайки безпомощно амулета на своят любим .

- Къде е тялото му? - едва попита младата жена.

- Турците са го разкарвали през околните села за да го припознае някой, след което са го изоставили на пътя до едно село в турската част. Бил е тежко ранен в крака и гърдите! Не се знае дали е вече жив...жената, която ми донесе това, е изпратена от един овчар Филет, който е открил Медок и те известява, чрез този амулет.

Образът на Адериа, излъчваше толкова мъка и печал, че игуменката, почти се задъхваше от състрадание....

- Мита, моля те да се грижиш за детето!

- Как така...!! Къде отиваш!! - изохка монахинята.- Да не правиш никакви глупости да зачерниш от мъка манастира.

- Не драга моя! Отивам да открия Медок...жив или мъртъв! ....И да го погребя както трябва.

- О боже, божичко! Как ще се справиш сама!?

- Дай ми само едно магаре! - много обладано и твърдо помоли младата жена.

- Сигурна ли си! Веднага ли ще потеглиш?!

- Ще ти оставя малко кърма за Спартио и тръгвам. Ако не се върна скоро, хранете детето с козе мляко.

- Добре, добре! - задъхана и хълцаща, говореше игуменката, втурвайки се навън да нареди за едно магаре и малко храна за из път.

След един час Адериа излезе от манастира облечена в същите дрехи, които носеше нейният любим Медок. Дългата и коса бе прибрана под качулката на наметалото и човек трудно можеше да разпознае, че е жена.

Тя се насочи към балканските масиви, които бяха в турско и където се намираха кошарите на Филет, през които Медок много често минаваше. Адериа искаше да вземе тялото на любимият ако наистина вече бе мъртъв и да го занесе в мъжкия манастир на Хебрини, където Медок бе израстнал и в който трябваше да бъде погребан.

Младата жена не мислеше почти за нищо. След четири часа неспирен ход тя приближи предпазливо кошарите.

Това което веднага чу и забеляза, бе снажната фигура на Филет с разперени ръце към небето да пее някаква много тъжна песен, на която младият му брат съпровождаше на гайда. До тях бе наредена по необичаен начин голяма купчина дървета, при видът на който, тялото на Адериа се сви в болезнено предчувствие.

Тя се огледа внимателно, завърза магарето за едно дърво и почти се затича към кошарите.

Когато дойде съвсем на близо, тя едва намери сили да даде познавателният сигнал, който ползваха с Филет.

Кучетата бързо наостриха уши, но след миг отново легнаха, виждайки запъхтяната и ридаеща Адериа да се хвърля отчаяно върху безжизненото тяло на Медок.

Филет и брат му вместо да се поздравят с нея, още повече усилиха своите песенни молитви към небесата.

Младата жена, не си спомняше колко време лежа върху тялото на своят любим, когато дочу тъжният глас на Филет.

- Голяма мъка ни налегна мила Дера...голяма мъка....Ако беше тук вчера, можеше да го видиш жив!....

Едрото тяло на овчарят, тихо се затресе в непреодолима душевна болка.

Малко по късно Адериа узна цялата история за изгореното и озлочестено село и смърта на близките на Филет, за извършеното вероятно от Медок назидателно убийство на жестокият еднорък турчин, което без съмнение е било причина да бъде заловен и по късно разкарван из близките села за да бъде припознат, като един от помощниците по укриване на манастирските реликви.

Филет разказа, че за късмет никой от селата не е познавал Медок, благодарение на неговата предпазливост приживе а за щастие, когато турците са дошли до кошарите и не са намерили никой, са оставили тялото на раненият тук, отказвайки се от понанатъшно издирване, тъй като са били близо до свободните територии.

- Какво ти каза за последно Медок?

- Че те обича, безпределно и иска да продължиш мисията.

- Тя ще бъде продължена и то с двойни сили!

- Какво искаш да кажеш Дера?!...Но къде е коремчето ти?!....Ти да не си!! - с леко просветлено лице прошепна Филет, попипвайки невярващо младата жена.

- Да Филет!...Медок вече има наследник и аз мисля, че той ще надмине баща си! - с просветнал поглед каза тя.

- Как се казва?

- Спартио!

- Чудно име!....Име на мъдър юнак!...

- Филет, мога ли да взема тялото на Медок?

- Не Дера! Няма да може!... Аз трябва да изпълня предсмъртното му желание!

- Какво е то?
- Да бъде изпратен по ритуала на Отрис тук, след което да ти предам прахът му! Така е по удобно и безопасно за теб, да не пренасяш тялото му през гората.

Адериа, притвори примирително очи и мъчително каза:

- Щом е така, ще изпълним заедно неговата воля!
- Благодаря ти Дера! Медко ми бе повече от брат! - едва чуто и с пресъхнало гърло рече Филет.

Той даде мълчалив знак на брат си и двамата внимателно положиха тялото на Медок върху дървената клада.

Адериа избърса нежно лицето на своя любим, среса косите му, сложи в ръката му малкият амулет и като го целуна по очите и устата, го покри до гърдите с бял ленен чаршаф. След минути огънят бавно обхвана тялото на храбрият мъж, изпълнявайки неговото последно телесно желание.

Филет с прибрани ръце до гърдите, каза един от ритуалните постулати на Отрис.

- Всеки човек, който предпочита да наранява душата си за да опази тялото си няма да може да осъзнае смисълът на своето съществуване и ще потъне в небитието неосмислен!.. Този който изпращаме сега, приживе изцяло раздаде своето материално присъствие, за да осмисли живота си и живота на онези, които го обичаха. Неговите духовни дела са залог за възраждането на истинската човешка любов! Богочетете са наистина с него!....Да бъде!

- Да бъде! - тихо повториха Адериа и братът на Филет.

По късно тримата седнаха пред каменната кутия с прахът на Медок и под ярките звезди на настъпилата вечер, притихнаха в духовно съзерцание край огънят.

Най накрая те се оживиха и заприказваха за други неща, Филет донесе от кошарата едно бакърче с ухайно вино, съпроводен от брат си, който пристъпяше с един голям дървен месал, покрит с шарена кърпа. Той го положи на земята пред Адериа и го отгърна, при което тя се облиза апетитно и се нахвърли като малко дете върху храната, пред доволният поглед на мъжете, които си подаваха бакърчето.

Младата жена наблягаше най много на топлото агнешко месо, пръхкавият хляб и гъстото овче мляко.

Тя погледна мъжете свенливо и отпи с наслада от менчето няколко големи глътки вино.

След ритуалното изгаряне тялото на Медок и изпращането на духът му, земният живот продължаваше.

Адериа посветена в неговата същност, възвръщаше бързо силата на своя дух, знаейки че трябва колкото се може по скоро да поеме не само майчинските си задължения но и продължаване мисията на своят любим.

Тя по начало бе подготвена и възпитана от Медок, че всяко негово заминаване може да бъде последно и макар че като любящо човешко същество се надяваше това да не се случи, беше винаги вътрешно и подсъзнателно подготвена за един подобен вариант, колкото и ужасен да и се струваше.

Беше подготвена и знаеше, че ще го понесе заради това, че той я взе внезапно със себе си от малката горска поляна, посвещавайки я със своят огнен мъжки плам в тайните на нетлената любов и онези неземни мигове, за които нейното сърце и душа, дори не бяха подозирали че съществуват! Заради това, че тя изпита щастието да бъде не само част от неговата любов но и да наследи тази любов, чрез едно малко още по любимо същество, спящо кротко в един недалечен манастир.

Тези мисли, сякаш внезапно въплътиха Адериа в нейната нова същност и за огромна изненада на Филет, тя реши да потегли в късната вечер вместо в ранната утрин.

- Защо така по това мъжко време Дера?!

- Защото сега аз съм мъжът Филко! - с тъжна усмивка отвърна тя, гушкайки се в могъщата му прегръдка.

- Знаеш ли как да ползваш сигналите за далечна връзка?

- Да, последната седмица ги тренирах освежително!

- Тогава на добър ти път и не ни забравяй!

- Не мога да ви забравя! - помаха тя за довиждане и сложила на гърбът си торбата на Медок, тихо потъна в хладният мрак на тайнствената планинска нощ.

След малко се дочу кратко недоволно и сънено магарешко похълцване, което заглъхна по посоката на Адериа.

- Храбра жена си ти Дера! - каза полугласно в същата посока възхитително Филет - храбра като Медко!....

Още същата нощ Адериа занесе част от прахът на своя любим в тайното светилище, където поспя няколко часа.

От там на разсъмване се отправи за мъжкия манастир на Хебрини, където игуменът Премъдрий едва я позна, в напълно мъжкото и облекло.

Той скрито поплака над част от прахът на Медок, докато го поставяше в една тайна ниша в манастирската стена, на която бяха изобразени странни фигури и знаци.

След няколко часа тя бе в манастирът на Самотрак, където игуменът Пресвятий възнесе друга част от прахът по един страховит вертикален отвор в скалните пазви на светата обител и благослови пречистеният в ритуалният огън амулет на Медок, като знак за късмет на Адериа.

Надвечер младата жена бе в къщата на Тезор, в която за щастие нямаше обичайните пътуващи гости и посетители и остана да пренощува. Стопанинът бе за нея като родител и духовен закрилник. Медок я бе довел и представил на този човек още на следващият ден, след като я срещна в планината. От тогава тази каменна къща бе за нея много често място за почивка, весели преживявания и много нови и вълнуващи познания за живота.

Тя разказа всичко на сломеният от новината Тезор ридаяйки пред него на глас, в така дълбоката си и неизказна мъка.

Това бе обаче последната и нощ на подобна слабост.

Рано сутринта тя се приготви за път към манастира, където я чакаше нейната безценна рожба.

Изпращайки я на вратата Тезор я погледна мъдро.

- Гордея се с теб Адериа! Решението ти да продължиш мисията на Медок е колкото неочаквано, толкова и невероятно благородно начинание! Аз ще бъда винаги на твое разположение.

- Благодаря ти стопанино! Знам че ти ще бъдеш истинска закрила за мен и моят Спартио, който без съмнение ще бъде горещ последовател на баща си. Само моля те по бързо уреди въпросът с игуменката на тукашният манастир за да сме по близко до теб.

- Мисля, че той вече е уреден! Вземи детето след два дни и направо иди в манастирът!

- Добре! А сега да тръгвам, че се разсъмва!
- На добър път и бъди предпазлива! - целуна я по челото Тезор, изпровождайки я с топъл бащински поглед. Адериа поведе магарето след себе си, което ако не и бе свършило работа поне и служеше за компания. Тя знаеше, че от днес ще бъде съвсем друг човек на пук на очакванията и надеждите в живота си. Тази промяна и се наложи съвсем внезапно и с цялата сила и тежест на съдбата като житейско изпитание. Животът я дари с едно любимо същество за да и отнеме в същото време друго...Тя с горчивина се шегуваше по-късно със себе си, че е все пак късметлика, защото винаги е имала обично и скъпо мъжко присъствие до себе си..... Няколко часа по-късно, Адериа се разделяше мъчително и тежко с монахините от малкият женски манастир, които разбраха причините за нейното преместване с детето. Тя обаче никога не ги забрави и винаги, когато можеше се отбиваше да ги види или извърши някаква поръчка.

Игуменката на женският манастир в Хебрини прие с готовност и по молба на Тезор момченцето, което стана любимец на монахините, които със своите грижи отменяха изключително много майката. Когато малкият Спартио премина напълно на манастирско мляко, Адериа започна да изпълнява първите поръчки на манастирите оставяйки за два или три дни детето.

След няколко месечни интензивни физически упражнения, тя възстанови напълно своите предишни умения, както и духовните сеанси за енергиен баланс и пречистване на тялото и съзнанието от деструктивни сили.

Младата жена се превърна за кратко време в много по необикновена личност от самият Медок.

Много често тя се отбиваше в светилището за да се връща за малко в света на своите щастливи дни със Медок.

Там тя извършваше своите женски телесни процедури, мажейки след всеки дълъг път цялото си тяло с горски благовонни масла, които сама правеше. Нейната кожа и крака изглеждаха все така нежни и гладки, сякаш тя бе една горска тайнствена принцеса.

Когато Спартио стана на пет години, той вече пишеше и говореше на майчиният си език а на следващата година бе оставен на грижите на Тезор, където Адериа бързаше с удоволствие да отиде.

На десет години под наставничеството на стопанинът на каменната къща, Спартио знаеше историята на света, можеше да пише и чете на два езика и владееше много добре основните физически похвати на мъдреците-воини.

На тази възраст той започна да съпровожда и майка си по някои от по кратките маршрути а след две години и по останалите на по дълги разстояния.

В къщата на Тезор често идваха и други хора, които бяха посветени в мисията на мъдрците-воини и Спартио особено много се сприятели с едно момче на неговата възраст на име Стоил-Акам, с който често се заговаряха над някоя стара книга или древен документ.

Спартио бе узнал от Тезор, че Стоил произхожда от рода на великият воин-мъдрец Акамас, довел своят древен народ по тези земи от Светлият град и спасил свещеният камък.

На четиринадесет години Спартио бе станал прекрасен юноша, владеещ напълно три езика и повечето физически и психически умения на мъдреците-воини. Той вече отменяше майка си в много от манастирските поръчки.

Адериа вече често почиваше при Тезор или в светилището, където бе направила много уютно място за пребиваване.

В манастирите витаеше едно невероятно въодушевление от работата на младият воин-мъдрец, който с чудна лекота и бързина, доставяше всички поръчки тихо и незабележимо. Това осигуряваше много свободно време на Спартио, което прекарваше с огромно удоволствие предимно с майка си в светилището, в манастирските хранилища или в каменната къща, надвесени над някой чудноват и вълнуващ ръкопис.

Адериа и Спартио бяха едно невероятно семейство.

Винаги когато ги видеше заедно, Тезор се просълзяваше от умиление и възхита, пред тяхната неописуемо излъчване и взаимно допълваща се мъжка и женска красота.

Майката в своето физическо съвършенство и грижи за тялото си, бе запазила почти моминска свежест и хубост.

На 34 години тя не приличаше на жена а на момиче и онези, които не я познаваха си мислеха, че е сестра на Спартио, който се извисяваше една глава над майка си, със силно и красиво гъвкаво тяло, което в своята чудна хармоничност напомняше за нещо много древно и дори божествено.

Тяхната вътрешна майчина и синовна любов им придаваше едно невероятно общо и неразделно присъствие.

Практикувайки често в гората как да се използва силата на природата, двамата много пъти като за финал взаимно се изненадваха, боричкайки се весело като две деца.

Когато Спартио се отправяше към някоя поръчка, Адериа винаги го караше да тръгва малко по рано, защото той по няколко пъти се връщаше да я целува за довиждане.

Неговото все по осезателно мъжко присъствие и поведение изпълваха майчиното и сърце с онази дългоочаквана радост и надежда, които толкова дълго и липсваха след смъртта на нейният любим Медок. От ден на ден тя чувстваше все по силно мъжката подкрепа и упование в своят син.

Адериа от скоро бе започнала дълго и подробно да обяснява на синът си за краткият но така щастлив живот с баща му.

В такива мигове Спартио я гледаше с насълзени очи и я галеше нежно, шептейки и:

- Не мога да повярвам че в това прекрасно и нежно тяло се крие една толкова силна и смела жена, която за огромно щастие е моя майка! В същото време съм така ужасен, че на един толкова невероятен човек като теб е била отнета възможността в прекрасните години на младостта си да сподели съкровени чувства със своят любим!

- Аз ги споделих скъпи Спартио и затова те има но все още се чувствам нещастна че баща ти не можа да те види и бъде покрай теб в твоето детство.

- Но ти несъмнено си желаела татко още дълго и безумно в своите обяти! - гледаше я с кристално чист поглед той.

- Разбира се сине, това е силата на любовта!

- Аз също искам да имам в живота такава нежно и в същото време силно създание като теб, галеше той с непринудена синовна обич Адериа, без да подозира, че неволно и дълбоко обърква нейната душевност и чувства.

Адериа бе достатъчно силна за да може да контролира своите биологически дадености но имаше моменти, когато мъжката природа на Спартио надделяваше над синовните му ласки и тя неусетно и бързо пропадеше в ужасното предизвикателство на дълго потисканите си женски нужди, страсти и чувства.

Подчинила живота си на суровите правила на мъдрец-воин, тя избягваше мисли, хора и ситуации свързани с плътски изкушения и неотменно следваше вярността си към Медок.

Но мъжкото узряване на Спартио неочаквано я поставиха в едно неподозирано състояние, за което се чудеше да се укорява или приема като естествено!.....Напоследък тя се улавяше, че гледа прекрасното тяло на синът си не само с майчин поглед и се проклинаше, че в нея могат да съществуват такива мисли. Беше благодарна, че невината и чиста душа на момчето не допускаше умисъл в майчиният поглед, защото то бе не по малко влюбено в нея, което бе характерно за годините му. Това се случаваше напоследък почти винаги, когато двамата отсядаха във светилището и където Адериа винаги правеше асоциации с любовните си преживявания с Медок, като по силата на кръвната връзка, несъзнателно олицетворяваше Спартио с баща му.

Но като невероятно мъдра жена, тя успяваше в такива моменти макар и с крайни усилия да се отърси от зловещото изкушение, излизайки някъде да се разсея.

Адериа нямаше как да избягва съжителството си със Спартио тук, защото това бе най сигурното им убежище, когато се движеха между манастирите в турска територия.

Ето и днес тя трябваше да го очаква, защото той бе на дълъг път, пренасяйки поръчки между три манастира.

След малко от към каменното стълбище се дочу тихо шумолене и до като тя се обърне, усети по бузата си, леко запъхтяната но нежна целувка на синът си.

- Здравей мое безцено съкровище! - тупна той с кристална усмивка в нозете и, махайки сръчно наметалото си и странната кожена торба под него, както и коженият колан от кръста си!

- Защо си така задъхан? - гледаше го омаяна тя.

- Бързах да се прибера, за да те видя!

- А къде ти е косерът? - погледна го изпитателно Адерия.

- Имах малка схватка долу около вашата поляна с татко но нищо особено!...не ме разбраха кой съм и накъде отивам.

- Колко души бяха? - попита тревожно тя.

- Седем конника!...Надупчих четирима от тях по краката с петте копия от косера и още двама приспах с три шипчета. Последният се уплаши и хукна през глава! - весело и съвсем простодушно и непринудено говореше Спартио, сякаш е бил изпратен за гъби в гората.

- Сигурен ли си, че не са те видяли!? - погали го нежно Адерия по челото и очите.

- Да защото те препускаха срещу слънцето през поляната към мен а аз бях в сянката на дърветата и с качулка.

- Как са те проследили?!

- Този който избяга ми се стори познат който съм виждал в манастирът на Преблабигий. Вероятно той ги водеше.

Адерия въздъхна дълбоко и жаловито, защото всичко това и напомняше за много познати и мъчителни неща!

Спартио целуна нежно ръцете и и весело каза:

- Недей ставай тъжна скъпа моя създателко. Не мисли за мен лоши неща! Аз имам също мисия като татко но тя едва ли ще свърши в близките години!.. Ела да се наплискаме в изворът и да ми намажеш гърбът с благовонните горски масла, които все още не съм се научил да правя като теб. Той съблече късата си мъжка туника и оставайки напълно гол се потопи весело във водата. Все по възмъжаващото му тяло предизвикваше и все по силни погледи на възхищение у Адерия. Тя също леко свали туниката си и като взе една малка стъкленица от близката каменна ниша се потопи също напълно гола при него.

Спазвайки постулатите на древното учение, което следваха воините-мъдреци, Адерия знаеше, че поведението на децата се определяше от възпитанието на родителите. По тази причина тя никога не бе прекъсвала традицията двамата да се къпят съвсем голи, защото знаеше, че мъжката природа на синът и щеше да се движи натам на където я водеше майчиното чувство и посвещение.

В тази връзка Адериа добре разбираше, че съществуването на проблемът с плътското изкушение бе единствено нейн а не на Спартио, който можеше да бъде безкрайно любопитен към нейните дадености но не и консумативен, защото свещенното преклонение пред майката и възпитанието му никога не биха го накарали дори да помисли за активна мъжка роля спрямо нея, като жена.

На шестнадесет годишна възраст Спартио бе силен и ловък като мъж но с лека, бърза и безшумна младежка стъпка.

Той владееше писмено и говоримо няколко езика и почти пълните психо-физически умения на воин-мъдрец, с което практически заместваше напълно баща си. А в предвид на това, че Адериа а от няколко години и Спартио неотменно поддържаха мисията между манастирите, бе нормално слуховете за незнайният храбър воин-мъдрец да се понесат и стигнат отново до Стамбул, предизвиквайки в дворът нервно напрежение, защото въпреки положените усилия не можеше да реши тази дилема, което го правеше губещ.

В същност загубите бяха за тайнствените преносвачи.

Тези загуби нямаше как да бъдат узнати от преследвачите и времето за въстановяване на материалните загуби се превръщаше в морална победа за преносвачите, защото намираха сили да продължат мисията. А в това се състоеше и същността на тяхната дейност - мисията да бъде продължена на всяка материална цена!

Адериа мажейки гърбът на Спартио загрижено каза:

- Днес по обяд се върнах от Тезор, който ми съобщи, че заради организираните бунтове в тракийската равнина и предбалканските селища, там е изпратена много силна войска от специалните подразделения на султанът, част от която ще следи и претърсва отново наоколо за преносвачите на манастирските реликви.

- Вероятно тези, с които се срещнах днес бяха от тях!

- Сигурно Спартио! Бъди по предпазлив! - прегърна го тя притискайки се болезнено до него.

- Ще бъда, скъпа моя създателко, обгърна я той в огромната си младежка прегръдка, обърквайки за кой ли път майчините и женските и чувства!

Спартио повдигна майка си като перце и изнасяйки я от водата я положи на дебелите мечи кожи край изворът. След това извади от една ниша две големи ленени кърпи, подавайки едната на нея.

Двамата се загърнаха и полегнаха един до друг на кожата. Адериа притвори очи и се отпусна с наслада в прегръдките на своето пораснало момче, галейки го нежно по лицето и гърдите. Под въздействие на приятният воден масаж и умората Спартио се унесе в лека дрямка, която след няколко минути премина в учестено и възбудено дишане. Адериа се загледа в лицето на синът си и като обходи тялото му, се усмихна тайнствено, забелязвайки издутата част край слабините му. Момчето леко се сепна, гледайки с леко стеснителен поглед майка си.

- Какво ти се присъни сине?

- Не е нещо важно мамо!

- Каж ми!

- Присъни ми се едно прекрасно и мило момиче, което бе полегнало до мен и ме галеше навсякъде, след което ме обви нежно и положи моите мъжки дадености в своите детеродни органи. Аз потънах в нея и след миг се събудих! “Ако боговете го въвеждат в това, значи е време и аз да му обясня всичко” каза си мислено Адериа.

Тя беше разказвала доста неща на синът си още от дните, в които започнаха да се окосмяват мъжките му части и той и задаваше по няколко въпроса наведнъж, оглеждайки я с крайно любопитен момчешки поглед.

Но сега Спартио скоро навършваше седемнадесет години и в предвид познанията, които имаше за живота, по скоро бе вече един млад мъж от колкото юноша.

Това което той бе научил за човешкото тяло като дете трябваше да бъде задълбочено и осмислено още веднъж на сегашната му възраст и разбираня.

Адериа знаеше че трябва да го направи, защото това бе част от живота и защото нейните родители, също я бяха въвели в познанията за човешкото тяло и неговите функции.

Тя спокойно обясни на синът си за ролята на мъжът и жената по време на телесно сливане и значението на това.

Спартио разбра, че телесното сливане е висше преживяване, когато е свързано и с духовното привличане между двата пола. Той също разбра, че телесното сливане може да се извършва без духовна връзка и за това има специални места в големите градове, а може да се извършва и насилствено, което накърнява духовните ценности на насиленият и опустошава напълно духовният свят на насилникът.

- Мамо, кога да използвам биологическите си функции за да имам мой наследник, както ти ме имаш чрез татко?

- Свещеното правило е само когато жената те обича, защото тогава взаимните духовни дадености се претворяват напълно функционално в единно биологическо изражение, наречено потомство!

- Това означава ли, че ние двамата като майка и син щом се обичаме можем да имаме истински наследник?

- В духовен смисъл да и то в далечното човешко бъдеще, но не и в биологичен, защото ние сме предопределени да развиваме своето духовно начало, чрез саможертвата на материалното си присъствие!

- А ако просто се слея сега с теб телесно?– попита съвсем наивно Спартио.

- Тогава ние ще прекъснем духовната връзка не само по между си но и с духът на божествените сили!...Ще се превърнем отново в животни!..Хората трябва да преодолеят много изпитания по пътя на своето духовно съзряване и едно от тях е да не използват своят създател и потомство за задоволяване на биологичните си нужди или създаване на наследници, защото тогава ще прекъснат духовното си развитие. Те бързо ще се върнат в първичният животински биологичен кръговрат, където е допустимо майки, бащи и деца да извършват своето телесно сливане, което за тях е нещо обикновено, защото не го осъзнават, тъй като им липсва моралната база на духовно развиващите се видове.

- Но мога поне да те целувам! - каза Спартио духовито и в своята синовна обич внезапно и несприноудено обсипва с целувки божественото тяло на майка си, което започна да се огъва също така внезапно под въздействието на неочаквано пробудените биологически страсти:

- Това бе моят мъжки подарък за урока!...

- Наистина невероятен подарък! - прошепна нежно тя, с едва овладян от дългогодишно подтискани страсти, женски поглед, който с последни усилия скри в дълбините на майчиното си целомъдрие.

Целувайки го нежно по очите, Адериа остави замечтаният Спартио на кожата, тихо се отдалечи в един тъмен ъгъл и безмълвно зариде, овладявайки с последни сили почти влудяващите я чувства, които нямаше на кой да отдаде.

Пред нея в една тясна скална ниша стоеше затворен в малка каменна кутия прахът на Медок....

Тази прекрасна и силна млада жена, въпреки огромната си воля, не можеше да понесе липсата на своята земна любов.

Невинните младежки целувки на Спартио и напомняха все по силно за ласките на Медок. В главата и с неимоверна сила бушуваха възкръсналите като ден днешен моменти от последната и най незабравима вечер в живота и с нейният любим, който обсипваше по същият начин с горещи целувки и ласки тялото и.

Тя вдигна безмълвно ръце нагоре и тихо прошепна:

- О богове! Изпратете ме по скоро при Медок! Моята мисия е изпълнена. Синът ми е напълно готов да ме замести! Липсата на земна любов, ме прави ненужна и нещастна!...

Спартио ми е много скъп но не може да запълни духовната празнина оставена от моят любим Медок!...

Жената взе с трепетни ръце каменната кутийка с прахът на своят любим и като я притисна до гърдите си, отправи тихо още веднъж своите горещи молби.

След малко тя се върна при синът, който се бе унесъл в лека дрямка и го погали нежно по челото.

Той се събуди и като отправи черните си огнени очи към нея, с неземно топъл глас каза:

- Мамо, аз те обичам повече от всичко на света и искам да си колкото може по дълго до мен!...Готов съм да дам живота си за да знам че си добре!

Адериа изтръпна при тези думи, защото в този момент рабра, че Спартио бе натрупал не само много познания но бе дарен и със силата да чете човешките мисли!

Тя го гледаше смутена и безмълвна, притискайки болезнено до мокрото си лице силната му ръка. Майката за първи път почувства огромната духовна сила, която притежаваше синът и, и която с възмъжаването му щеше да се усеща все по осезателно. Очевидно той бе надрастнал неимоверно много интелектуално и физически годините си.

Адериа внезапно усети и разбра, защо нейното майчино чувство напоследък така се объркваше от връхлитащите я плътски тръпки, при съприкосновение със Спартио.

За миг тя възприе синът си, като някакъв непознат мъж, усещайки как покорява душата и от пръв поглед.

Излизайки с огромно усилие от това странно състояние Адериа се почувства пречистена, защото бе разгадала причините за своето объркване!... Спартио притежаваше неотразим мъжки чар, който в взаимодействие с неговата огромна духовна сила, въдействаха на женската психика и чувственост, дори и на собствената му майка.

Това разбира се не решаваше душевните мъки на Адериа но тя поне се чувстваше облекчена и доволна, че няма вече да изпитва угризения спрямо възмъжалото държание към синът си и нейната майчина любов ще бъде пълна!

- Искаш ли да хапнеш нещо, сигурно си гладен? - едва промълви тя.

- Бих изял тебе! Толкова си ми сладка! - целуна я той.

- Много жени ще боледуват по теб! - гледаше го с възхищение майката!

- Не искам да са много!...Искам да е една но като теб!

- Защото съм ти майка!

- Защото си прекрасен човек, най добрият приятел, родител и пазител на моите тайни и надежди и освен това невероятно красива и способна жена!....Дори и да искам не мога да открия нещо лошо в теб!...Ти си и ще си останеш моят символ за любовта и красотата!

Адериа не можеше нито да ридае нито да се усмихва под напора на необикновенните чувства изпълнили цялото и съществуване.Майката онемяла гледаше синът си, галейки нежно лицето му. Неговото признание беше възможно най ценното, което би могла да получи в живота си.

Тя се сгуши нежно на гърдите на Спартио и притихна в най щастливото си майчино блаженство.

Тези две прекрасни създания, посветили животът си на немислими за обикновенните хора дела, по силата на своето невероятно усамотение имаха възможност да почувстват обаянието и въздействието на истинската и чиста любов, която им даваше сили да разрешават възникналите сложни противоречия в живота им по един непознат за другите човешки същества начин - с много доверие и преданност....

Адериа се събуди малко преди изгрев и като подсили догарящият огън се потопи в освежаващите води на извора. По късно донесе от една тъмна хладна ниша в дъното на светилището голяма стругована купа с овче мляко и една по малка купа пълна със свежи горски ягоди, боровинки и малини. Тя ги постави на една широка каменна плоча, която служеше за маса и ги смеси, След това взе от една близка ниша неголяма пръстена делва пълна с боров мед, с който обилно поля смесените плодове и мляко, гледайки нежно към пробуждащият се Спартио.

Майката разбра че ще има още малко време освен закуската да приготви и храна за из път, тъй като след малко двамата тръгнаха да изпълняват две поръчки, които трябваше да се извършат по едно и също време.

Адериа донесе от далечната тъмна ниша още някои неща и уви отделно в две шарени кърпи хляб, сирене, кашкавал и лук, като количеството за Спартио беше двойно повече.

В момента, в който се обръщаше да ги сложи в кожените торби, получи изненадваща утринна целувка от синът си, който току що бе излязъл от изворът.

- Много си безшумен, не те усетих! - целуна го силно и звучно на свой ред тя.

- Това ми е работата скъпа моя, да бъда незабележим! - прегърна я той с лъчезарна усмивка и като видя закуската, потърка артистично коремът си. - Ето това сънувах, че ще закуся и ти си го приготвила - целуна я той по челото като малко дете и се устреми с нескрит апетит към своеобразната каменна маса. Адериа донесе две дървени лъжици и като подаде едната на Спартио каза с игрива усмивка:

- Започваме да ядем заедно и свършваме заедно, за да не се сърдиш, че аз нарочно не ям за да има за теб!

- Добре Дера! - закачливо отвърна той на тази явно често използвана семейна задявка и започна да се храни така охотно, че до като майка му си гребваше един път, Спартио го правеше три пъти.

- Мисля, че беше по равно! - погледна весело Адериа синът си, когато свършиха закуската!

- Не следях добре! - облизваше се доволно той, кимайки все пак в знак на съгласие - но следващият път ще следя.

- Съгласна съм, а сега ще ме издигнеш ли мързелешката до горе! - измрънка му тя гальовно.

Той я попипа по изпънатият стомах гледайки я дяволито.

- Малко си надебеляла и ще ме озори, но като за теб ще се поизпотя рано рано!

Тя леко се намръщи, оглеждайки недоверчиво телесните си форми и за първи път усети, че се хвана на шегата.

Той също разбра и като я вдигна неусетно на гърдите си я целуна с тиха въздишка!

- Просто си свършена!..Мисля си дори, че сега си по хубава и стройна от когато и да е било в живота ти!

- Страшен си! Можеш да омаяш всяка жена! - гледаше го тя с безкрайна възхита и гордост.

През скалните процепи на една от стените на светилището се промъкнаха няколко пурпурни снопа слънчеви лъчи, които странно заиграха върху водната повърхност на изворът, изпълвайки със светлина почти цялото помещение.

- Време е за женският ми тоалет! - изпляска тя с ръце, за което бе мигновено занесена до една малка дървена поставка на една скална издатина, върху която бе поставено не голямо огледало.

Спартио се отправи пъргаво към другият край за да донесе облеклата и снаряжението което носеха със себе си по време на мисията. Той провери добре и двата кожени колана и допълни необходимите неща в джобчетата по тях.

Адериа намаза цялото си тяло с горски благовонни масла, среса и завърза косата си на малък кок и сложи тесен памучен камизол, който прибираще пищната и гръд.

След малко двамата бяха облечени в къси туники и ленени наметала до колената, под които стояха кожените торби, обути в леки кожени ботушки, повече прилични на чорапи и препасани с широки кожени колани, криещи защитните им оръжия и осигурителни приспособления.

- Но ти нямаш косер! - погледна изведнъж загрижено Адериа - вземи онзи, който пазим от баща ти.

- Но нали стои за спомен!

- Тръгваш на тежък път!

- Добре скъпа моя! В други ден като отида до Самотрак ще си взема нов от Пресвятий - освен това те моля да не минаваме сега през скалите а през горските изходи!

- Защо?

- Не знам, но мисля, че е по добре да не се показваме на платото! - със странен поглед я гледаше Спартио.

- Добре сине! - съгласи се тя неохотно, усещайки някакво странно потрепване на въздухът около тях.

Вместо по каменното стълбище те се отправиха към обратната неосветена част на светилището, в сумракът на което се криеха отверстията на три скални тунела.

Адериа и Спартио се спряха за миг пред средният и като разпериха ръце потънаха в непроницаемата му тъмнина.

Те знаеха, че левият тунел водеше към не голямо вътрешно обиталище, което по времето на древния легендарен мъдрец Орфеу бе изпълнявало ролята на духовно чистилище за неговите ученици. Десният тунел водеше до малки скални ниши, които са служили за жилища на последователите на Орфеу по време на преследването им от Жусите - коварните търсачи на свещенният камък на Акамас.

Средният тунел водеше на повърхността и се използваше като супертайна врата към светилището. Адериа и Спартио владеещи уменията на мъдреците-воини, можеха да се движат спокойно в абсолютна тъмнина, ориентирайки се чрез специално тренираните си вътрешни чувства и енергии След малко един голям чим от горски мъх, намиращ се между вековен смърч и малка скала леко се повдигна и от образувалият се отвор бързо и ловко се измъкна първо Спартио и след него Адериа.

Всъщност те направо изпълзяха от земята и за подобно ловко движение се изискваше много специална мускулна подготовка и състояние на тялото.

Дори някой непосветен, случайно да откриеше този отвор, никога не би предположил, че той се използва от хора, макар че това се правеше от 3000 години.

Двамата се огледаха внимателно преди да поемат в своята посока а Спартио отправи и крайно предпазлив поглед през дърветата към пролома на платото, от който трябваше да излязат. Той внезапно се вторачи в далечният край на платото където започваше гората, защото там му се привидя някакво странно движение.

- Хайде сине да вървим вече, за да можем да стигнем на време! - прошепна Адериа, дори и непредполагайки за огромното безпокойство, което внезапно се бе породило в душата на младият мъдрец-воин.

- Мамо, нека да изчакаме за малко за да проверя нещо отатък платото.

- Недей сине, не можем да се бавим, знаеш че често пастири и козарчета проверяват насам за тучна трева.

- Добре, да вървим! - погледна изпитателно Спартио още веднъж към гората от въд платото, знаейки че повече усещаше опасността, от колкото я виждаше!

Двамата имаха един час път заедно до първият манастир, от който тръгваха в различни посоки. Те вървяха мълчаливо няколко минути, през които Адериа за последно се увери, че вече не може да следва дори средното темпо на Спартио. Вътрешният глас, пък и очевидността и подсказваха че той вече е в състояние да извършва поръчките на двамата дори за по кратко време и на практика тя вече беше не само излишна но и забавяше работата на мисията, в която усилено се бе включил и младият воин Стоил Акам, който покриваше всички манастири на изток и юг от Самотрак.

Спартио сякаш отново прочете мислите на майка си и подавайки и ръка, с чаровна усмивка я поведе като малко момиченце през гората, говорейки и странно повелително.

- Скъпа Дера, умолявам те пренасянето на поръчките днес, да бъде за теб последно!...

— | |

— | |

Ти извърши подвиг, на който не само много мъже но дори и татко ще ти завиди...Повярвай ми, аз мога без големи усилия да поема и твоите маршрути!

Говорейки умолително той внезапно се спря, забелязвайки разплаканото лице на Адерия и любящото му синовно сърце веднага му подсказа, че с нещо е наранил майка си.

Той се спря, гледайки я с изтърпнала душа.

- Сигурно вече не съм нужна на никой?! - впери в него тя, големите си разплакани тъмнозелени очи!...Дори и на теб!?

Спартио усети как някаква неочаквана сила щеше да го захлупи на земята. Той се почувства някак си смален и дребен пред тази свещенна за него жена. За миг през главата му мина черната мисъл, че в своята младежка гордост и самочувствие е поставил майка си в много унижителна и обречена ситуация.

Гърдите му се свиха в задушаваша конвулсия, от очите му рiekна неудържим поток от сълзи.

Той коленичи пред Адерия и като и зацелува ръцете, започна да и се моли.

- Прости ми скъпа майчице, че в моето невъздържано младежко самочувствие, което бе създадено благодарение на твоите безценни грижи се осмелих по толкова груб и неподходящ начин да ти предложа синовната си отмяна. Знам че моята младост и неопитност не са в състояние да оценят и осмислят мащабите на твоята саможертва в името на мисията, моето израстване и добро възпитание, както и лишенията които си изтърпяла и които са направили така беззащитен и чувствителен твоят вътрешен свят! Заклевам се, че ще положа всички усилия да бъдеш истински щастлива в нашето бъдещо съвместно съществуване!...

Адерия зашеметена от дълбокочувствената тирада на синът си и от връхлетелите я чувства, приседна задъхана до едно дърво и се загледа мечтателно в утринното синьо небе с все още разплакан но щастлив поглед.

След нейното снощно внезапно душевно пречистване, сега тя получаваше невероятно искренното и рицарско за годините си признание и преклонение от своят син, който считаше вече за безвъзвратно отделящ се от нея.

- Ела бързо да те целуна мили мой! - притегли го тя с неподозирана сила към себе си - сигурно ще ме намразиш с тези мои майчини капризи!...Явно много бързо остарявам и наистина ставам неудобна дори за теб!...А аз чаках толкова тези дни, в които ще можем двамата да вървим заедно, така както с баща ти....Но такъв е живота!...

Спартио бързо я прекъсна, полагайки нежно пръст върху устните и, гледайки я с нескрита преданност.

- Недей говори повече!...Не можеш да ме откажеш да те обичам, дори да съм умрял!...Ако трябва ще вървим заедно но ти ще бъдеш щастлива! - погледна я той пламенно.

- А пък аз не мога и да си мечтая за по добър син! - с внезапно просветнало лице се изправи тя. - Хайде да вървим но не така бързо като теб. След като се разделим, ще поемеш с своята крачка!

- Дадено Мамо! Все пак имаме време до манастира.....
Те продължиха през гората, говорейки си за различни неща. Спартио весело разказваше за свои любопитни случки преживяни по пътищата между манастирите.

Адериа се смееше волно, притискайки се нежно до него. Те си позволяваха да бъдат по шумни, защото бяха в най дълбоките пазви на планината, където не само обикновенни хора но дори и местните овчари не минаваха.

От време на време се поспираха за минута, умълчавайки се напълно. Тогава затваряха очи и поставяха разтворените си длани с малък отвор между тях на челата, като бавно се завъртаха около себе си, говорейки тихо:

- Сърничка на сто крачки от към изгрева....два елена на двадесе крачки от нея....мечка с две мечета на двеста крачки в ляво от изгрева....един бухал на петдесет крачки на десетото дърво от тук в дясно на изгревът.....няма хора.....

- Тогава да продължаваме! - тихо отвърщаше Адериа и те отново се заприказваха весело.

Странната проверка, която правеха се наричаше “трето око” и тя бе едно от невидимите и най-сигурни защитни средства на мъдреците-воини. Това умение се постигаше, след дълги постоянни психо-физически упражнения и тренировки, започващи от най ранно детство.

То се предаваше само между посветените в мисията на свещенното учение, като хилядолетна традиция, идваща още от Светлият град, жителите на който са притежавали необикновена духовна сила и интелектуално развитие.

Когато използваша това защитно средство, практикуващите го след бърза концентрация, задействаха определени вътрешни енергийни сили, които взаимодействаха със земните енергии на колната среда и можеха да усетят присъствието на всяко живо същество на разстояние до хиляда крачки, на базата на топлокръвният им биохимичен обмен, който бе свързан с енергиите на околната среда.

По силата на преливането на енергиите от биохимична във физична, тази информация се трансформираше образно в съзнанието на наблюдаващият, без той да вижда пряко живите обекти през деня или ноща.

Адерия и нейният син знаеха, че някои от древните мъдредци воители са могли да “виждат енергийно” до десет хиляди крачки и на практика са били невидими, защото са имали време спокойно да избягнат или изненадат всички свои противници и преследвачи.

Сутринта Спартио не можа да използва това свое умение около платото защото съмнителното движение бе на повече от хиляда крачки. Той бе научил от своята майка и от Тезор, че това вълнуващо умение, което хората са използвали преди хиляди години за изучаване на живота и природата, по принуждение се бе превърнало в оръжие, след като се е появила омразата в живота на цивилизацията, разделяйки хората на враждуващи страни.

- Мамо, разкажи ми за зараждането на омразата. Ти знаеш тези неща много по добре от мен! - помоли Спартио.

- Защо искаш да знаеш повече за нея? - учуди се Адерия.

- Защото съм обграден само с любов и ще бъда много беззащитен ако попадна в среда, където витае омразата.

- Да сине, много мъдро мислиш! - отвърна Адерия и като го хвана са ръката увлекателно заразказва:

Омразата е майката на враждите и войната, които са най примитивният и самопогубващ начин за разрешаване противоречията между обектите на разумът.

Войната като средство на поведение заблуждава разумният обект, че агресивното действие е истинското и реално поведение в пространството. Тя го поставя в илюзорната ситуация на бъдещ победител но в същност обричайки го на предварителна морална загуба, заради неимоверното повишаване на рисковите фактори за цялата съществуваща среда на локално познание.

Това е така, защото разумният обект освен естествените предизвикателства на своето развитие трябва да поеме и предизвикателствата и последствията от агресивното си действие, които са много по тежки, защото нарушават балансите на необходимото му израстване (движение). Агресивното поведение го принуждава да се движи много по бързо от колкото може, изразходвайки естествените си енергоресурси, които не може да възстанови дълго след това, за да се включи дори в предишният ход на развитие, с което на практика изостава от естествената (биологически вродена) скорост на познание.

В тази връзка ако животните, рибите и птиците използват по човешките норми своята сила и агресивност, те до сега щяха да изчезнат поради изразходване на естествените им източници на храна, защото щяха да са унищожили повече, отколкото да са потребявали!.....Тяхното поведение е един пример на божествените сили, как по рационално можем да използваме даденият ни разум.

- А как бих могъл да неутрализирам агресивността на даден обект обладан от омразата?

- По принцип омразата, активизира само определени духовни сили но на практика блокира основните енергийни ресурси на обекта (субекта), защото липсва балансът на енергиен обмен при който той нормално съществува. Знаеш от горният пример, че и най кръвожадните животни използват предимно своите сили единствено за поддържане на собствените си баланси без да разрушават онези, от които те черпят енергия. Тези които ги нарушават изчезват! Обектът обладан от омразата, може да бъде явен и скрит но той винаги може да бъде разпознат или усетен по своите действия и прийоми, които използва!

- Кой са те мамо!?

- За явните обекти това е агресивността и липсата на толерантност и уважение към околната среда, включваща хора, държави, природа, космос. За скритите обекти това са коварството, двуличието, маскирането и злоупотребяване с доверието и достъпността на всичко около тях.

Вторите са по разрушителни и опасни, защото са и по умни но рано или късно те се самоунищожават, защото техните действия противоречат на целите на собственото им съществуване - да създават светлина и движение а не да ги възспират или разрушават.

- Как тези жестоки действия се проявяват в ежедневието на хората! - попита заинтригуван Спартио.

- В личен план ще можеш лесно да ги разгадаваш на база на своята висока психологическа подготовка. Ти бързо ще познаваш хората с нечисти и недружелюбни намерения, усещайки дебалансираното им вътрешно енергийно поле.

Някои от тях не се разпознават духовно но ти ще ги усетиш физически по нахалният но несигурен поглед!

- А какво ще ми кажеш мамо за тази омраза, между исляма и християнството! Защо хората на тези две религии така се мразят, след като аз имам толкова добри познати и от двете религиозни страни?!

- Това е дълга история сине но ще ти я разкажа на кратко, защото вече приближаваме манастирът....Причината за тази омраза между хората се корени в зловредната мисия на Тионите, за които съм ти разказвала доста.

Преди 1200 години един от мъдреците-воини на име Мохам успял да прочете истинската притча за човешкият род и огорчен от действията на Тионите прикрити зад новата християнска кауза се оттегля в пустинята, където създава своето ново учение, отхвърлящо както мисията на Тионите така и измисленото и вече опорочено от тях религиозно учение на християнството. По тази причина възникват и свещените походи от двете страни, които са използвани много коварно от Тионите за увеличаване на богатството им.

- Но подобни походи в двете посоки съществуват още от антично време мамо!

- Да, така е но причината за тях е директно свързана със свещенният камък и Светлият град. Ти знаеш че под въздействие на ветрилообразното разпространение на цивилизационните ценности останали от Светлият град повечето от познанието се е съхранявало на изток а не на запад и затова дори показателни походи като този на Великия Ександър са били в източна посока с цел да се открие свещенният камък. В същото време и по късно източните народи нахлували все по дълбоко на запад, защото мислели, че свещенният камък се намира там и това противоборство, по късно се използва от жусите, водени от потомците на Тион, които от всички най ожесточено търсили и искали да открият камъкът на Акамас.

- А защо например днес Брусия се стреми на Юг!

- Хм, много си ми лобознателен, побутна го тя свойски!

- Искам да науча всичко, което знаеш и ти! - целуна я той.

- Ти си чел за тайните, които крият нашите родни места и околности. В днешно време могъщи страни като Брусия, също се стремят към силно влияние в този тайнствен район по свои собствени новоисторически причини.

Амбициите на бруснаците да излязат на Егейско море, са свързани с идеята, че Брусия е естественият наследник и спасител на корените на християнството от исляма и духовните ценности на източната римска империя, която на практика превърща християнството от течение на мъченици в официална държавна религия, поставяйки западната Римска империя с векове назад в езическо доизживяване и полуварварско оцеляване.

- На практика излиза, че истинската християнска религия е източната (ортодоксалната) а западната (католическата) е имитатора или последователят, което я прави много по агресивна и непочтена дори срещу единовеерците!

- В общи линии е така, но има нещо по съществено!

Тази тиха непочтенност и вътрешни противоборства в християнството, изтощават коварно силите на вярващите и принизяват неговите реални ценности, допускатки в сферата на противоборството да се намесват и вмъкват далеч не така християнски прийоми и неморални действия,

водещи до много повече мъченици, от колкото през времето на първохристиянството! - завърши Адериа, поглеждайки трепетно към очертаващите се между дърветата стени на светата женска обител.

Винаги, когато приближаваше този манастир я обземаше внезапно дълбоко вълнение, защото тук бе посрещнала най щастливите и най мъчителни моменти в живота - раждането на Спартио и вестта за смърта на своят любим Медок.

- Мамо къде да те изчакам? - тихо попита Спартио.

- Ти ще дойдеш с мен, защото игуменката иска да те види! - настоятелно каза Адериа - тя е жената, която ти помогна да дойдеш на този свят и трябва да я уважим.

- Добре мамо, ще дойда!

Спартио никога не бе извършвал поръчки за този манастир, защото не се налагаше, пък и когато имаше, Адериа ги изпълняваше, за да използва случаят да се види и побъбри с монахините. Младият мъж, бе преминавал на близо но не бе влизал вътре от дните на своето раждане, след които майка му се премести в женският манастир на Хебрини, за да е по близко до помощта на Тезор.

Двамата се приближиха до онази стена на манастира на която имаше само един прозорец, опиращ почти в гората.

Адериа сви ръка около устата и възпроизведе няколко пъти сигнал, имитиращ горска птица.

След минута иззад манастирските стени се чу същият сигнал, на което Адериа отговори с малко по различен от първият и се взря нагоре към единственият прозорец.

Не след дълго нечия ръка леко отвори прозорецът и постави на него една малка стомна.

- Хайде Спартио, можем да влезем! - прошепна Адериа и като се огледаха внимателно доближиха манастирската стена, там където бе обрасла с високи и гъсти храсталаци.

Те ловко се промушиха през храстите, които напълно прикриваха една много малка врата, през която нормален човек, можеше да мине само ниско приведен.

Адериа побутна вратичката, която леко се откряна и като я отвори, бързо се промушиха вътре със Спартио, след което веднага я залостиха с един железен прът.

Те се се намираха в хранилището на манастира - обширно невисоко помещение, в средата на което стоеше притихнала игуменката, очакваща ги с видимо вълнение.

Спартио се огледа любопитно и едва успя да се изправи, защото главата му опря в тавана. Той забеляза слисаното от удивление лице на монахинята.

Адериа целуна ръка на игуменката и трепетно каза:

- Мита, това е моят Спартио!..Помниш ли го?!...Помниш ли как се молеше той да се роди жив и здрав?!

Възрастната жена леко потрепера при вида на невероятно красивото и силно момче и го приближи с насълзени очи.

Тя го помилва по лицето и като хвана силните му ръце, се взря в очите му с една неизказна женска и майчина радост.

- Спартио, това ти ли сине?!..Напоследък чуваме толкова за теб и все не можем да те видим!...Ти не ми изглеждаш обикновен човек!....Ти ще извършиш големи добрини за хората! - гледаше го със свещенодействие монахинята.

- Аз съм Спартио игуменке и ще ви помагам с каквото мога! - отвърна с дълбок но топъл глас той, чувствайки как жената трепереше от вълнение.

- Искам да дойдеш да те видят и другите! Да им дадеш повече сили и вяра, защото ти можеш...ти си такъв човек.... човек, който не изкушава а дава сили и вяра!

И без да чака тя го поведе за ръка навътре в манастира...

Наоколо бе съвсем тихо и Адериа се сети, че монахините са вероятно в столовата и закусват в момента.

Те наистина бяха там и почти приключваха закуската си. При влизането на тримата, вниманието на всички бе веднага приковано към присъствието и излъчването на Спартио.

Нито една от обитателките не възропта срещу присъствието на мъж и то в столовата на женският манастир.

И млади и стари жени го гледаха с някакво непознато за тях чувство на искрена симпатия и нескрит интерес, без да познават този млад човек.

- Скъпи сестри това е Спартио! - каза гордо игуменката.

- Иии!! - чу се общо изхълцване на почуда и изненада, защото повечето монахини макар и помнещи раждането на момчето не го бяха виждали седемнадесет години.

- От днес той ще е винаги добре дошъл в манастира, защото е наш роден син и ще ни помага!

Една от възрастните монахини стана и като го приближи се прекръсти и го целуна разплакана по челото.

Това внезапно породило неволна всеобща инициатива и всички монахини до една преминаха покрай Спартио, правейки същото, след което напуснаха тихо столовата.

Последна приближи една млада ослепително красива монахиня, която се прекръсти и като го целуна по челото го погали нежно по лицето, гледайки го дълго с черните си бадемови разплакани очи.

Игуменката приближи и тихо каза:

- Спартио, това е моята помощница Резия, която майка ти доведе в манастира, спасявайки я от турците. Когато аз не мога, тя ще те посреща и изпраща, защото освен мен само тя владее сигналите и знае за мисията.

- Както кажеш игуменке! - ведро отвърна Спартио на гледащите го с огромна възхита монахини.

- Гладни ли сте? - попита загрижено Мита.

- Не! - отвърнаха гостите едновременно.

- Аз ще тръгвам тогава, защото ме чака дълъг път! Ще намина непременно другата седмица да се видим! - каза с пленителна усмивка Спартио.

- Тръгвай сине! - целуна го майка му - аз ще взема от игуменката поръчката и също ще тръгвам след малко!

- Къде ще се ме чакаш в другиден на обяд? - гледаше Спартио нежно майка си!

- Нека да бъде на днешното място! - каза Адериа.

- При Тезор като че ли е по добре! - тъжно отвърна той.

- Добре ще те чакам на днешното място и от там тръгваме за Тезор! - го целуна пак Адериа.

Спартио се поклонил на Мита с прибрани до гърдите ръце и последва помощничката и обратно до хранилището.

- Пази се и не ни забравяй! Идвай!! - тихо каза Резия, като отваряше вратичката, гледайки го замечтано с невероятно топлиите си бадемови очи.

- Благодаря ти, ще се отбивам! - тихо отвърна Спартио и се изгуби зад храстите.

Монахинята леко задържа вратата, докато този внезапно появил се приказен момък изчезне напълно от погледът и. Спартио потъна безшумно в гората и с невероятно бърза и лека стъпка се отправи по посока на един много голям и почитан но далечен манастир навътре в турската балканска територия, от където трябваше да вземе една много стара книга и да я занесе в новото тайно хранилище в манастирът на Преблагий....Мисията трябваше да продължи!

* * *

Падналият преди час лек пролетен дъжд, бе освежил планината, която отвръщаше на изпратеното удоволствие с омайното ухание на своите горски поляни.

Въздухът беше изключително лек и прозрачен и небето бе възвърнало своето кристално синьо очарование, подсилено от сиянието на късното следобедно слънце.

Тази вълшебна гледка бе огласена от причудливите и разноразлични песни на птичките, които сякаш бяха най-радостни от това природно благоденствие.

Някъде наблизко, едно мълчаливо същество сякаш не бе така радостно, защото тръпнеше в някакво странно очакване.

Това бе Адериа, която за първи път бе изгубила търпение до завръщането на своят син и бе излязла на вън, приседнала под единственото дърво, растящо до скалният пролом, водещ до светилището. Тя знаеше, че Спартио обикновено закъснява понякога с часове, защото пътят му бе винаги изпълнен с непредвидими ситуации, изчаквания, временно прикритие до преминаване на възникнала опасност или нещо друго. Това и беше пределно ясно, защото също се занимаваше с подобна дейност.

Но напоследък тя чувстваше, как синът и става все по скъп и необходим и това несъзнателно я караше да бъде по неспокойна и нетърпелива в очакването си да го посрещне. Тя вътрешно си признаваше, че всъщност нейната промяна съществува от няколко дни, от последните им майчино-синовни разговори и след като видя и започна да усеща, какво неотразимо въздействие оказва присъствието на Спартио не само над нея но и над другите хора.

У Адериа се зараждаше дори странното чувство, че Спартио постепенно се превръщаше в неин духовен покровител. Толкова силен и се струваше той.

И ето днес за първи път, тя наистина се чувстваше, като едно малко момиче, което чака с огромно нетърпение своят повелител, за да бъде по сигурна при неговото присъствие. Спартио трябваше да се завърне около обяд а слънцето все по бързо и неумолимо падаше към хоризонта.

И ето, че в момента, в който майчиното чувство на Адериа щеше да премине от притеснение в тревога, тя дочу познатият опознавателен сигнал приличен на жужене, който спокойно се чуваше и долу в светилището.

Те се озърна припряно с просветлено лице и бързо отговори на сигналът, виждайки как след малко Спартио безшумно и бързо пробягва през платото към нея.

Малко преди той да приближи дървото тя се изправи с разтворени обятия за да го прегърне и в този момент видя странно учуденият поглед на синът си, който красноречиво я питаше, защо стои на това незащитено място. Но подадена за първи път на дълбоко обзелата я емоционалност, тя се устреми към него с неотразима лъчезарност, преизпълнена от неизказна майчина гордост и възхищение, както и много нови чувства, които не и бяха познати до сега и които тя за първи път в живота си не искаше да контролира.

Двамата приближавайки се един към друг, бяха една чудна и неповторима ферия от красота и движения, обградени от вълшебната природа. Всички божествено-красиви форми, движения и лицеизраз на Адериа излъчваха състояние на пълно щастие и неописуема радост.

Спартио също макар и с леко укорителен поглед, се бе устремил към майка си с цялата си обич, която можеше да изпита към своето най-скъпо същество в живота.

И ето че само две крачки преди да се слоят в жадуваната прегръдка, Адериа видя през разперените ръце на синът си това което предчувстваше, че може да е наоколо, но отказваше да го приеме, подведена от новите си майчини чувства, които с последните си сили на разумът призна като глупава и непростима женска грешка.

Тя мигновено си спомни за онова сутришно съмнението и безпокойството на Спартио преди два дни на излизане от светилището, когато го възпря да провери.

И ето че това безпокойство и съмнение, благодарение на нейната небрежност, се бе превърнало в смъртна заплаха, не толкова за нея, колкото за него!

В края на платото внезапно се бе появил конник, който бе насочил пушката си в гърба на Спартио.

В момента, в който Адериа прегръщаше синът си, се чу силен изстрел, за който вече бе подготвена и знаеше какво трябва да направи.

Тя повдигна в последна гореща майчина прегръдка своето любимо същество и завъртайки го около себе си се озова на неговото място, омеквайки в същият момент в прегръдките му с най-нежният и щастлив поглед.

Спартио мигновено се захлупи с нея на земята и то съвсем на време, защото над него проехтя втори изстрел.

Нещо внезапно се промени във видът му и той оставяйки стенещото тяло на майка си, с невидимо пропълзяване се приближи до зареждащият си пушката стрелец.

В един безкрайно кратък миг той извади от коланът си необходимите неща, поразявайки с една малка зелена стреличка в гърлото непознатият демон, който се свлече от конят с хъркащи стонове.

Спартио с няколко светкавични движения се отзова до него повдигайки гневно главата му.

Бързо действащата смъртоносна отрова, правеше всеки човек поразен от нея странно словоохотлив

- Има ли други с теб!
- Не!
- Как дойде до тук!
- Аз те познах преди три дни..... когато разпердушини долу на....поляните....онези, които... водех...
- Какво търсеха те!
- Реликви....
- Познаваш ли ме от някъде!.....
- Да!....
- От къде?!
- Аз съм брат на майка ти...работех с нейна помощ..в манастира на Преблагий!...Там разбрах...за камъкът на Акамас, за който султанът дава десет хиляди жълтици!....

- И за това ли реши да ни погубиш!? - изкрещя в лицето му със смразяваща сила Спартио.

- А ти...няма ли.....да направиш...същото...за....десет хиляди...жълтици? - завалено говореше умиращият!

- Никога не бих го направил негоднико! - разтрърси го отчаяно Спартио, поглеждайки объркано към онзи край на платото където лежеше майка му.

- Прости ми!...Ти си велико.....мом....че! - изхриптя в последен стон онзи и килна главата си възнак.

Без да чака повече дори секунда, Спартио се втурна ужасен към дървото, където след секунди държеше притихналото тяло на майка си.

- Тук ли си скъпи сине?! - с пресъхнала уста и вял поглед прошепна тя, гледайки го с гаснещ поглед.

- Тук съм и ще бъда винаги до теб скъпа моя! - с едва съдържана яростна мъка шептеше той, без да знае какво да предприеме, за да помогне на майка си.

- Прости ми, че те оставям!... аз...отивам при баща ти!..Не се подавай на мъката..ние ще бъдем винаги...над теб!

- Не, не!!...Искам те тук! Още е рано да ходиш при татко! На кой ме оставяш!.. Ти си ми единствената причина да съществувам смислено и щастливо на този свят! - виеше от болка и в непреодолима мъка Спартио, не знаейки какво да прави в това внезапно връхлетяло го нещастие.

Той за първи път усети в живота си желанието да мрази... Да мрази същността на идеалите в които бе възпитан и вярата с която бе пропит, вярата че тези които вярват в любовта и красотата са закриляни от висшите сили!

- Спартио..изпращай ме при баща ти! - едва чуто шепнеше Адериа, стискайки болезнено ръката на сина си.

- Точно ти ли трябваше да заминаваш!...Оо, богове!....В това ли се състои моето изпитание!....Да ми отнемете най скъпото същество и то когато най много се нуждая от неговото присъствие и обич!....Нима без нея ще мога да пазя жива вярата в любовта!!...Дайте ми знак!! - почти крещеше от негодуване той!....

Изведнъж в съзнанието му се изплува образът на Резия. Младата монахиня с топли бадемови очи.

Спартио вдигна глава към небето и като прошепна няколко тайнствени думи, вдигна майка си и я понесе с невероятна бързина към манастирът, в който беше роден.

Той не чувстваше нито времето нито умората и когато се озова пред светата обител, без да спазва никакви сигнали, затропа в отчаяна безнадежност на манастирските врати.

След минута, през малкият отвор на портата се показва самото лице на игуменката Мита, която гледаше леко притеснена неканеният гост в привечерното време.

В момента, в който разпозна Спартио тя бързо отвори, вратата, изохквайки болезнено при вида на безпомощното женско тяло в ръцете му.

Игуменката бързо го поведе към манастирските покои разпитвайки го пътъом с треперещ глас, какво се е случило.

След минута безмълваната Адериа бе положена в стаята за специални гости, където най-вещите в животоспасяването монахини се засуетиха с мокри кърпи и странни стъкленици около нея, опитвайки се да я свестят.

Спартио седеше сломен, държейки ръката на майка си, без да може да каже или направи нещо.

Той дори не усети, кога повечето от монахините тихо се оттеглиха оставяйки го само със загриженото и помръкнало лице на игуменката, която гледайки го сърцераздерателно не знаеше как да му съобщи, че Адериа вече не е жива.

В това време влезе Резия, която погледна съвещателно игуменката и като приближи Спартио тихо каза:

- Нека да излезем на въздух, докато Дера си почине малко и после ще се върнем!

Той я погледна с безискадно тъжни очи и промълви:

- Мила Резия, моят дух отдавна ми казва, че мама вече не е тук, но сърцето ми все още отказва да го приеме!

Красивите бадемови очи на монахинята внезапно плувнаха в сълзи, сякаш искайки прошка за ненужно и глуповато използваната хитрост в толкова трагичен момент.

- Прости ми Спартио! Аз исках да те съхраня от мъката!- внезапно болезнено изхлипа Резия, която бързо се увери в благородството на този мъдрец-воин, проявено дори в най-безнадеждният и мъчителен момент в живота му.

- Добре мила сестро, нека излезем! Искам да ми покажеш къде са складирани дървата на манастира.

Монахинята го погледна покорно, макар и неразбиращо и го изведе бързо на вън.

След два часа тя вече бе разбрала какво имаше в предвид Спартио, стоейки безмълвна около огънят който поглъщаше тялото на Адериа под звуците на неистовият плач, долитащ от повечето манастирски стаи.....

Когато по късно настъпи полунощ, Резия стоеше все така помръкнала, под немошната светлина на бледата луна, гледайки купчината топла пепел пред себе си и не знаейки какво да каже на вцепененият до нея от мъка младеж.

- Резия, има ли някакъв съд, в който да пренеса прахът на мама? - тихо попита Спартио.

- Да, мисля че имаме! - вяло отвърна тя и като притича до хранилището, се върна след малко с една малка пръстена делва, подавайки я на опечаленият момък.

Младата монахиня, внезапно го погали по лицето, с много нежна и чувствена длан, сякаш вдъхвайки му повече сили за живота в този така безнадежден за него момент.

- Моля те, идвай по често да си приказваме! - тихо прошепна тя - така ще лекуваме взаимно мъката си.. Адериа бе моя духовна майка и ангел-спасител.

Спартио слагайки прахът на майка си, каза тихо.

- Резия, разкажи ми моля те как си дошла тук!

Монахинята въздъхна дълбоко.

- Мили мой, това е много мъчителна история...страхувам се да не те измъчи още повече!

- Един мъдър човек често ми казваше, че мъката може да се лекува с друга мъка!

Тя го погледна като светец и тихо заразказва:

- На 23 години съм и преди седем години преживях най ужасните си мигове в живота, които ще си останат такива вероятно до последният ми дъх..Аз растях в скромно и работливо семейство, до момента в който нашите места не бяха подложени на грабителски данъци от турците.

Татко се снабди с необходимото оръжие и се присъедини разярен към бързо сформирания чета за отмъщение.

Няколко години подред, тази чета даваше достоен отпор на турските бирници, като ги причакваше в тесните околни места и връщаше по голямата част на селяните.

Хората от двете съседни села, дори се довериха на самите четници да охраняват общ продоволствен склад в една суха пещера, в който криеха своето жито и продукти.

Както винаги се е случвало, покрай изпатилите и искрени хора в четата се намъкнали и авантюристи и тарикати, които постепенно и бързо изкористили идеалите за борба на четниците, опитвайки се да ги превърнат в лентяи.

- Нима говориш за дружината на Рилко войвода!?

- А ти нима го помниш?!

- Ние често с Адериа ги виждахме да се навъртат по кошарите на наши приятели но ги избягвахме!

- Добре сте правили!... В тази дружина не бяха останали много свестни хора....но свестните си изпатиха жестоко!

Получило се така, че общото сговорно действие на дружината било потъпкано от ненужните амбиции на някои да налагат единствено своето мнение, дори то да не е било одобрявано от мнозинството.

Баща ми, идвайки си за кратко у дома, разказваше с мъка, как двама от негодниците в четата с подкрепата на няколко дребни душици, се залежали около стоката в пещерата и само пиели и плюскали по цял ден.

Не след дълго татко се върна окончателно, ядосан и огорчен, разказвайки че повечето четници се прибрали, оставяйки самозваните войводи сами.

От този ден ние вече възнамеряхме да се преместим да живеем към южните заливи....Но не било!

След две седмици двама мърляви и брадясали, четници един от които бе този самозван войвода Рилко, започнаха да хлопат по вратите и да заповядват нагло на татко и другите да се върнат при сухата пещера.

Татко им отвърна ядосан, че те са по лоши и от бирниците и онези с кървянали очи и тежки закани се оттеглиха.

Беше късна есен и ние нямахме готовност да се местим, защото имахме доста закътана стока, с която да изкараме до пролетта, когато възнамеряхме да тръгнем.

Само след няколко дни в селото пристигнаха бирниците. Този път те не бяха само с няколко черкези а с един табор редовна войска, около която се мяркаха злорадите физиономии на двамата мърляви четници, които бяха станали и предатели, нанасяйки нимоверно повече вреди и страдания от самите турци.

Цялото село беше събрано и попитано на всеослушание, има ли селяни, които да крият от дължимото на султана жито и стока и които са участвували в нейното укриване и нападение над бирниците.

След като никой не отговори, бирниците направиха знак и след малко на мегдана спряха няколко каруци препълнени със стоката, която двете съседни села държаха в сухата пещера. За каруците бяха завързани четниците от съседното село. След малко турските войници заградиха мегдана и бирникът започна да чете имената на мъжете от нашето село, които са участвували в четата.

Сред писъците и жалбите на жените, бяха завързани татко и още няколко души, между които и мъдрецът на селото ни.

Бирниците оставиха няколко войници и мърлявият четник, който да управлява селото и следи за събиране на стоката, след което отведеха завързаните мъже в неизвестна посока, сподирени от риданията на жените.

Рилко бе назначен за заместник на бирниците на двете села. Татко не се върна нито след ден, нито след седмица или месец. Тогава мама се събра с няколко жени и отидоха да попитат този Рилко, дали знае кога ще се завърнат мъжете. Той им се изсмял ехидно и им казал че май са изпратени направо в Андола, за бунт срещу султанът.

Мама се върна със свито сърце и започна всеки ден да плаче неутешимо и продължително, защото много се обичаха с татко. Едва изкарахме до следващата пролет, надявайки се татко да се върне. И вместо да дойде радостно съобщение, глашатаят на селото разгласи, че няколко души между които и татко, са били убити при опит за бягство по пътя към далечен затвор в Мала Азия.

Тази новина напълно съсипа мама и тя за два месеца се стопи и почина на 35 години.

Когато я погребвахме с брат ми, от съседното село дойдоха две жени, които заедно със сълзите по мама ни споделиха и тяхната мъка, че Рилко е започнал да безчинства в селото им посягайки на жените на отведените четници и ходейки безпричинно с турските войници по къщите на гости, искайки да ги гощават охолно.

Сърцето ми се сви в някаква нещастна утеха, че Рилко не идваше често при нас, защото бе от другото село и викаше при себе си мърлявият от нашето село да му докладва.

Но изглежда, че бог наистина бавеше но не забравяше, защото след няколко месеца невястата на нашият четник-предател, изпищя на умряло, тръшкайки се напред мегдана и кълнейки онзи, който е убил през нощта мъжът и.

От другото село веднага притича Рилко с войниците и пред уплашените погледи на селяните се втурна в къщата на мъртвият за да провери.

За наш късмет се оказа, че тази нисша твар се е самоубила със собственото си оръжие, вероятно неиздържайки ненавистта на своите съселяни и ужасното бреме на нечистата си съвест. Още на другата сутрин се помина и жена му и понеже никой не искаше да им помага на погребението, Рилко и турските войници трябваше да ги зароят. Съседите се смелиха над малкото момиченце, което оставаше сираче и го прибраха у тях.

От този ден Рилко стана още по зъл, сновейки между двете села и започвайки да безчинства и в нашето село.....

Изминаха още няколко ужасно мъчителни месеца.

Вече бях на шестнадесет години а брат ми на двадесет и непрестанно си мислехме преди да дойде следващата есен да зключим къщата и заминем към южните заливи.

Аз обаче имах един таен план, който преди да заминем бях решила да осъществя заради честта на моето семейство и само чаках удобен момент за да го изпълня

И ето че един ден Рилко ме срещна пред къщи и каза, че отива до своето село но утре вечер ще дойде заради мен за да ми гостува и затова да изпратя брат си някъде.

В момента в който понечих да го заплюя се сетих за моят план, осъзнавайни, че това е единственият ми шанс.

Аз веднага му отговорих, че брат ми вече е повикал свои приятели на гости, да отбележат смъртта на татко и мама но можем да се видим само двамата в нашата малка мандра в края на селото до реката, където съм запазила чудесно вино. Той веднага се съгласи а аз с пресилена женска усмивка му казах, да дойде като се мръкне за да съм подготвила всичко. Рилко се усмихна много хищно и самодоволно, неможейки вероятно да повярва, че толкова лесно е спечелил едно шестнадесет годишно момиче.

Прибирайки се бързо в къщи аз поверих на брат си какво съм замислила и той макар да се уплаши първоначално, обеща да ме подкрепи.

Двамата изрепетирахме няколко пъти моят план, като се наложи да се събличам дори гола, за по добра подготовка.

Брат ми разбира се не очакваше никакви гости и ние само двамата с много печал отбелязахме смъртта на мама и татко, което засили още повече готовността ми да действам. На следващия ден ние с него отидохме до мандрата много преди уговореното време, минавайки през задните дворове на селото. Там подготвихме всичко по моят план.

Аз стиснах ръцете на брат ми за кураж, скрих го с пушката на баща ми зад едни чували и наредих малка маса, отрупана с храна и две менчета с вино от които щяхме да пием с Рилко. В моето менче обаче имаше гъст малинов сок а на дъното един не голям но остър нож за всеки случай.

От страни на масата бях постлала няколко пухкави овчи кожи, където смятах да примамя този подлец.

Сърцето ми бе изпълнено с ненавист и отвращение, към тази низка човешка твар и цялото ми тяло потрепваше в предварителна погнуса, представяйки си че ако планът ми не успее, ще се наложи наистина да докосвам и да бъда докосвана от този нечистоплътен подлец.

Но съдбата този път бе в моята посока и всичко свърши много бързо и без особени трудности.

Рилко дойде както очаквах почти напълно пиян и залитайки поиска веднага да ме прегръща.

Аз ловко избягвах досеганията му, танцувайки с моето менче и подканяйки го с поглед да вземе своето.

Понеже той бе пройдоха, с охота започна да пие, виждайки че също пия от моето менче.

Аз танцувах кръшно облечена като ханъма, с разголени бедра и рамена и когато усетих, че кръвта му започва да ври, го доближих бързо и престорено нетърпеливо му казах, че ако не изпие по бързо своето менче от моето, не го признавам за истински мъж, каквито аз познавам много.

Това подразни неговата гордост и виждайки ме как с мъжки глътки пресушавам моето менче, пресуши напълно своето. Започнах бързо да се правя също на леко пийнала и да се хилия глуповато, карайки го да потанцува с мен за да му се замая напълно главата.

След като го завъртях няколко пъти край себе си, аз го завъртях още толкова и около масата и в един момент го побутнах на кожата, където той подгъна колене и с хаотично протягащи към мен ръце се строполи с напълно замаяна глава.

Аз го пообиколих няколко пъти предизвикателно наливайки в устата му още толкова вино, колкото бе изпил от менчето. Той започна да изпада в полусънно полусъзнателно състояние и за да проверя напълно реакциите му аз бавно измъкнах пищовите му от поясът и двата му ножа.

След това изчаках още малко време да заспи и свирнах леко на брат ми, който като видя Рилко ме потупа възхитително, от провеждането на този пиянски експеримент, сякаш съм напивала мъже стотици пъти.

Без да се бавим много, ние повдигнахме заедно с кожата злодеят, който хъркаше като заклан и бързо го пренесохме зад мандрата, където имаше направен дълбок яз пълнен два човешки боя с вода, която ни трябваше за мандрата.

Това водно съоръжение беше свързано чрез два малки канала с реката за пълнене и изпразване когато се налагаше да се сменя водата.

Двамата с брат ми се помолихме тихо за прошка и аз без да чакам обърнах този подлец в дълбоката вода, като веднага взех в ръце приготвеният тежък месал от мандрата.

Както ти споменах, явно съдбата беше вече срещу Рилко и в наша помощ, защото планът се развиваше добре.

Той се опита да реагира светкавично, размахвайки ръце за някакви спасителни действия, но движенията му бяха толкова забавени, хаотични и безсилни, че повече му вредяха от колкото да му помагат.

Аз по природа съм много милостива но за първи път в живота си гледах, как умира човек без дори поне малко да ме е жал. Когато онзи се отпусна безизмен над водата аз тихо си казах “За нищожества като този, които превръщат човешката вяра в шепа жълтици дори боговете се срамуват” Ние отпусихме отводнителният канал който отнесе тялото на Рилко в реката и напълнихме отново язът.

След това подредихме мандрата, скрихме оръжието на този предател на сигурно място и се прибрахме в къщи, надявайки се че никой няма да разбере.

Аз предполагах, че реката която бе пълноводна по това време ще закара тялото долу в равнината, където почти никой няма да го познае но това явно не е било достатъчно.

След три дни у нас дотърча едно малко момче от съседното село и запъхтяно ни каза, че майка му го праща да ни извести да бягаме от селото. Тя случайно дочула един от турските войници да споменава, че Рилко вече няколко дена го няма, след като споменал доста пиян, че отива в мандрата на най хубавото момиче в съседното село.

В този момент разбрах, че дори и да не ни заподозрат, турците щяха да намерят повод да ни накърнят с нещо, защото нямаха друга работа по цял ден, след като бяха упълномощени от бирниците.

Аз напълних бързо две торби с храна за мен и брат ми и като залостихме къщата се промушихме бързо покрай реката към горските склонове край селото.

Когато поседнахме запъхтяни с брат ми да почиваме на хълма над селото, видяхме горящата ни бащина къща и дребните фигури на турците, стоящи около нея.

Ние се прегърнахме двамата, разбирайки, че сме последвали силата на съдбата и ускорихме крачка към планината.

Бяхме решили да слезем към заливите, които бяха вече освободени от постоянни турски войски и да потърсим работа при наши познати или роднини на татко.

Но близо до този манастир, турските войници почти ни застигнаха и ако не беше майка ти да ни скрие можеше да се случи и най лошото!...Аз реших да остана за известно време в манастира за по сигурно но ето вече съм тук седем години, защото се чувствам по близо до своята същност и...духът на мама и татко!...Брат ми бе заведен от майка ти при добри рибари и сега вече има свое риболовно корабче... Резия погледна предпазливо и нежно Спартио, който бе притворил очи и помисли в първият момент, че той е заспал което за малко не я натъжи!

Но това чувство беше измамно, защото тя дочу гласът му.

- Резия ти помниш ли ме от преди?

- Не знам! - изненадана от въпроса отвърна тя.

- А аз те помня! - отвори очи Спартио гледайки я колкото загадъчно, толкова и интригуващо.

- Може би в предишният ни живот!

- Не мила моя! - преди по малко от седем години!

- Нима!? И как така! Моля те припомни ми! - оживи Адериа своите невротни бадемови очи, които на лунната светлина бяха добили тайнствено излъчване.

- Мила Резия, спомняш ли си когато в един късен пролетен ден аз и мама те срещнахме близо до манастира с още една млада монахиня. Тогава ти бе от скоро дошла и в ранната утрин отивахте да берете череша а мама отиваше да носи една малка поръчка до близкият мъжки манастир. Тя изглежда не искаше да ме разкарва излишно със себе си и ви помоли да остана с вас докато се върне...Вие ме взехте с удоволствие и с още по голямо удоволствие открихте, че съм много добър помощник в брането на череша, защото се катерих и обирах и най дребните клончета....След това ти и другото момиче споделихте с мен обяда си, гощавайки ме много добре а вие оставайки почти гладни.

Резия се беше полуизправила от вълнение и изненада, гледайки красивият младеж невярващо.

- Нима това беше ти!

- Да!...Аз бях мила Резия и си спомням как те гледах захласнато, когато се хранихме..Ти беше свалила къпата от главата си..и....беше просто прекрасна!...

- О Спартио, не е редно да ласкаеш една монахиня!...Но аз тогава бях толкова млада!? - погледна го тя стеснително.

- Тогава беше наистина много млада а сега си просто божествена! - погледна я простодушно той, след което отправи тиха въздишка към звездите и се изправи неохотно.

- Остани още малко! - прошепна монахинята.

- Много искам и аз, защото твоето присъствие лекува душата ми но трябва наистина да тръгвам! - отвърна с чувствен глас Спартио.

- Ти пък си необикновено момче и ме зареждаш с много чиста енергия - неволно хвана тя ръката му - идвай да си говорим...така ще е по добре за теб да не се изолираш.

- Благодаря ти! Наистина ще го правя!

- Искам да ти доверя нещо, което може да те озадачи но да ти бъде полезно!...Ако нямаш поръчки за нас но ти се иска да да си поговорим, използвай три пъти само вторият сигнал за припознаване по което време искаш! Аз ще дойда!

- Ти си прекрасен човек Резия! - погледна я признателно Спартио и като взе прахът на майка си, се упъти в тъмната нощ към светилището.

Когато пристигна там, той взе малката каменна кутийка, в който стоеше прахът на баща му и сложи вътре от прахът на Адерия, след това я постави обратно и като коленичи с прибрани ръце на гърдите тихо зашепна:

“Всеки човек, който предпочита да наранява душата си за да опази тялото си няма да може да осъзнае смисълът на своето съществуване и ще потъне в небитието неосмислен!.. Този който изпраща сега, раздаде приживе изцяло своето материално присъствие, за да осмисли живота си и живота на онези, които го обичаха. Неговите духовни дела са залог за възраждането на истинската човешка любов!

Боговете са наистина с него!....Да бъде!”

Спартио престоя почти до сутринта коленичил в своето духовно съзерцание, след това се освежи във извора и се изкачи през проломът над светилището с другата част от прахът на майка си.

Небето на изток вече просветляваше но все още много звезди блещукаха на небосвода.

Младият мъж устреми поглед към една ярка звезда точно над него с вдигнати ръце нагоре, сякаш насочваше цялата си духовна същност натам.

“Сега скъпа Дера ти си вече при татко и аз ще продължа вашата мисия много усърдно и неуморно.....Обичам ви” ....

Спартио сложи останалият прах на майка си в торбата, част от който трябваше да занесе на Премъдрий в мъжкият манастир на Хебрини и на Пресвятий в Самотрак.

Внезапно той дочу недалечно пръхтене на кон и като приклекна, устреми напрегнато поглед по посока на шумът, който идваше от източна посока.

На фона на леко развиделяващото се небе, той различи върху далечният край на платото, самотният силует на конят, с който убиецът на майка му го бе проследил.

Спартио почти бе забравил за него и се сети, че тялото на онзи все още лежеше там, щом конят не бе отишъл другаде. Явно животното бе верно и преданно създание за разлика от своят господар.

Младият мъж бързо и тихо се озова до мястото. Той извади внимателно от врата на мъртвият стреличката и като го натовари и завърза на животното, потупа конят с думите:

“ Хайде, закарай този подлец долу при своите и дано случиш с по добър господар!”

Конят сякаш поклати одобрително глава и като изцвили тихо за сбогом, бавно се насочи към гората.

Спартио го изпроводи с поглед и бързо се насочи по своите пътеки. Той знаеше, че никой нямаше да разбере как е умрял убитият, защото тази отрова бе позната единствено на мъдреците-воини и игумените на манастирите.

Този ден бе най тежкия ден в живота на Спартио, защото бе първият ден без майка му.... Без най любимото си и близко същество.

Душата му все още потъваше внезапно и жестоко болезнено в дълбините на мъчителното чувство, че от тук нататък ще трябва да живее без нея! ...бе знея и напълно сам!...

Този ден бе и най тежкия в живота му, защото трябваше да присъства на три непносимо сърцераздерателни сцени, които показваха, колко обичан човек е била майка му.

Първо Премъдрий, като узна ужасната вест, пребледня и започна да говори объркано и несвързано в своята мъка:

- Всеки друг бих прежалил...но как ще прежаля нея!..Тя беше като слънце...беше нашата горска фея...О богове, защо точно нея и защо толкова рано - стенеше от болка игуменът, полагайки част от прахът на Адериа в манастирската стена, там където стоеше прахът на Медок и предишните мъдци воители. - От днес нататък искам да идваш в манастира и когато нямаш поръчки! - почти заповедно каза той.

- Както кажеш Премъдрий! - отвърна покорно Спартио.

- Ще трябва да идваш, за да бъдеш посветен в най-големите човешки тайни, защото ти е вече време и си изпратен от боговете да ги съхраниш и повериш на онези, които ще избавят хората от магията на омразата!...А сега върви, че те чака път!...

Спартио стана свидетел на почти същата сцена в Самотрак съобщавайки за смъртта на Адериа.

Достолепната фигура на Пресвятият потрепера леко, той разгърна мантията си, вдигайки ръце към небето.

От гърдите му се изтръгнаха гробовно тежки и тъмнещи стонове, които стъписаха, младият човек.

- Тя беше нашето дете на светлината...тя беше най-доброто, което можеше да създаде тази земя!!...Спартио от днес нататък ще идваш когато си свободен за да те посветя в още по-дълбоки човешки тайни....Ти си нашата надежда, че да бъдат опазени и предадени на най-достоините!

- Както кажеш Премъдрий! - подаде кутийката с прахът Спартио и последва игуменът, който за първи път го посвети във възнасянето на прахът на мъдреците-воители.

Над вечер той пристигна в къщата на Тезор, който научавайки ужасната вест, се затвори бързо в подземната склана стая, стоейки там в духовно съзерцание дълго време.

Той се върна мълчалив и сложи пред Спартио поднос с прясно нарязан пълпеш, няколко парчета кашкавал, агнешко месо, порязаница пръхкав хляб и голяма купа овче мляко.

Момчето го погледна благодарно, но не посмя да започне, макар че вече два дни не бе слагал зълок в устата си и все още не усещаше глад в своята мъка.

- Хайде Спартио, яж момчето ми, че имаш много важна мисия от тук нататък....Освен това искам да се преместиш да живееш вече при мен! Не бива да стоиш горе сам. Ходи когато искаш там но повечето време бъди тук, защото имаме с теб много неща да говорим, освен това ще ти е по удобно за манастирите, където също освен поръчките имаш да усвояваш доста неща!

- Както кажеш Тезор! - поклони се Спартио и бавно се качи на най горната тераса на къщата, където полегна на един миндер и се загледа в морето пред себе си.

Тезор обаче не го остави и се качи след него с храната. Той разбираше, че момчето искаше да бъде самотно в своята мъка но като негов духовен създател знаеше, че тази мъка го съсипва и беше по добре да има хора около него.

Беше хубаво, че след малко щеше да пристигне най добрият приятел и връстник на Спартио Стоил Акам, който също изпълняваше поръчки за източните манастири.

Домакинът приседна до момчето, което неволно облегна глава на рамото му и тихо попита:

- Аз разбирам и осъзнавам доста тайни за живота, но не мога да си обясни, защо наред с мерзавците, трябва да си отиват без време и такива прекрасни слънчеви създания, като Адериа?!...Не го казвам само защото ми беше майка.

Тезор го погали по буйната чуплива коса и отвърна:

- Това е така моето момче, защото ние всички имаме мисия на този свят, която свършва за всеки по различно време....Естествено страданията на невинните и привидното несправедливо благополучие на злодеите е част от нашето всеобщо човешко страдание, което търпим заради своите грешки в миналото....Бъди сигурен обаче, че когато си отива така рано човек като майка ти, той е изпълнил своята земна мисия а когато си отива злодей след дълъг живот той е бил оставен за да наказва глупостта или малодушието на хора, които не са били решителни да изпълнят своята земна мисия....Ако си отиде невинно дете, то чрез неговата смърт се наказват родителите му, които имат тежки прегрешения в своето минало или род.

- А нима аз трябваше толкова рано да остана съвсем сам!

- Според уменията и знанията, които имаш, ти си по способен в живота от много други зрели хора, освен това не си сам, защото имаш мен, своите приятели и всички онези в манастирите, които те обичат като роден син. Ние ще ти помогнем да преодолеш бързо мъката и да почувстваш вездесъщата сила на любовта, която е на всякъде...ще почувстваш дори любовта на своите родители, макар че те вече не са на земята.

- Благодаря ти за подкрепата учителю! - прегърна го свойски и сърдечно Спартио с леко просветлен поглед. Той започна да похапва от яденето.

От вън се чу познат сигнал, на който Тезор бързо отвърна и се отправи надолу да посрещне гостенинът с думите:

- Мисля, че тъкмо на време идва твой чудесен приятел.

След малко на терасата се появи красив и строен младеж, който се завтече и прегърна силно и съчувствено Спартио. Това бе Стоил Акам, най-близкият приятел от ранните им детски години, който бе уведомен своевременно от Тезор за убийството на Адериа.

Тезор донесе бързо храна и за новопристигналият, с общите усилия на който успяха да откъснат тежко скърбящият си приятел от съсипващите го мисли. Тримата говориха заедно до полунощ, когато сънят постепенно обори изнуреното тяло на Спартио, който в последните четири дни не бе почивал нормално.

На следващият ден Тезор предприе няколко дневно пътуване със своето корабче до Стамбул, взимайки със себе си двамата младежи. Той ги заведе при свои знатни и мъдри приятели, с които няколко вечери събеседваха дълго и увалекателно за хората, света и любовта.

През денят те разглеждаха хилядолетният град, който бе люлка на няколко империи, които бяха засвидетелствували по различен начин едни и същи човешки стремежи - за слава и могъщество и които в повечето случаи носеха нещастие на стремящите се към него.

Спартио се върна ободрен и стабилизиран психически след тази находчива и приятна разходка, за която благодари на Тезор със синовна признателност.

Вечерта той се помоли под звездното небе, за сполука на своята мисия и потегли към светилището, където бе решил да съхранява своите лични неща и да прекарва от време на време за да е близо до духът на родителите си.

Това място го притегляше неудържимо, защото неговата хилядолетна тайнственост, невероятна духовна осезаемост и прикритост, му създаваха чувството са близост до онзи свят, за който бе чел толкова много и който бе изчезнал заради човешката алчност и глупава самоувереност.

Освен това там бе минало детството му в присъствие на най-любимото си същество....там беше любимият му извор и прахът на родителите му.

Тази нощ той се претраши и влезе в онази малка потънала в непроницаема тъмнина зала в светилището, за достъпът до която все още чакаше майчината воля. Но явно съдбата го бе поставила в положение сам да си позволи разрешение. За тези няколко тежки дни, Спартио бе узрял духовно сякаш с години, проумявайки напълно причините кое, как и за какво трябва да бъде мобилизирано за неговата мисия.

Той знаеше, че неотменен и доживотен пример за смелост, сила и безстрашие щеше да бъде Адериа, която неочаквано сполетяна от житейската трагедия, бе намерила сили не само да го отгледа и възпита но и да продължи мисията и я предаде на следващият в изключително добро състояние.

Когато излезе от непроницаемата зала, Спартио изглеждаше крайно възбуден. Той усети около себе си някакъв странен плътен полъх, от който огънят край изворът въобще не се повлия. Преди да понечи да се уплаши, младият мъдрец-воин разбра, че той е бил чут от божествените сили на Красотата и Любовта в каквото се беше зарекъл!

А в какво се беше зарекъл Спартио бе понятно, защото в следващите години отново и още по силно щеше да се разпръсне мълвата, за незнаиният воин-книжовник, който турците така и не могат да открият.

Слънцето журеше доста безмилостно, макар че бе все още в своят предиобеден път в този безоблачен юлски ден. Доскорошната весела гълчава на птичите музиканти, бе постепенно заглъхнала. Явно горските певци също пазеха гърлата си от пресъхване в това жежко време.

Спартио бавно и спокойно се изкачваше по един стръмен горист склон, след като бе напуснал крайните земеделски зони на последното планинско село, които по неизбежност трябваше да пресече за по напярко, тъй като носеше от манастирът на Преблагий бърза и важна поръчка за мъжкия манастир на Хебрини.

От там трябваше да се отбие да види родителите на майка си, които много обичаше. Те му бяха последната жива родствена връзка след като неотдавна разбра, че родителите на баща му бяха починали преди две години.

Малко преди да превали склонът, той дочу неясни далечни гласове, които го накараха да се спре и сложи двете си длани пред челото а след малко да се насочи по посока на гласовете, защото нещо го беше заинтригувало.

Без да излиза от гората той съзря на недалечна поляна две фигури около едно дърво, които разговаряха гласовито.

Поляната бе почти по пътят му и той реши да мине близо и предпазливо покрай нея, наблюдавайки двамата.

Наближавайки ги, Спартио започна да долавя разговорът им, който представляваше грубо хокане, прекъсвано от слаб и плашлив детски глас.

- Прехвърли се бързо на онзи клон и обери всички сливи от него! - нареждаше грубо и заповеднически един дундест олисял мъж около четирдесетте на едно малко момиче.

- Страх ме е там бе тате, ще падна!

- Аз съм от долу и ще те хвана! - почти крещеше мъжът.
- Добре! - изплака в безисходица момиченцето и запълзя
страхливо към един страничен клон, който бе очевидно
тънък дори за лекото му телце.

Момичето бе около 12 годишно, но бе много слабо и крехко,
вероятно от недояждане и изглеждаше на 7-8 години.

Спартио още повече заинтригуван забави крачка, ставайки
неволен свидетел на тъжната сцена, която въобще не
предполагаше, че ще се превърне в отвратително жестока
гавра, принуждавайки го да се намеси. Той бе на не повече
от стотина крачки от дървото и прекрасно виждаше
движенията и дори лицата и на двамата.

Момичето достигнало с голям страх и усилие посочения
клон понечи да протегна ръчичка към най-близките
плодове, но това движение наруши несигурния баланс на
тялото му, което се поднесе към най-тънката част на клона,
който се счупи, повличайки надолу пискащото дете.

То се оказа обаче ловко дори в своята уплаха и успя да се
хване бързо за следващият по долу клон увисвайки на
няколко метра височина.

Бащата започна от долу яростно да крещи:

- Никаквица такъва! Едни сливи не можеш да береш,
същата мърла като майка си!

- Не е вярно! - плачеше в с своята все по нарастваща
уплаха момичето, което висеше безпомощно, страхувайки
се да се пусне не само заради височината но и заради
разяреният недобронамерен човек отдолу.

- Какво не е вярно! Мърла и половина беше!

- Не е вярно! - изписка от яд и болка детето - мама,
готвеше, чистеше, переше и копаеше нашата нива а ти само
лежеше и вечер се гавреше със съсипаното и от умора тяло!
затова умря млада...затова!

Мъжът долу изведнъж замлъкна изненадан от неочаквано
смелите и точни думи на детето.

Той размаха в безмълвна злоба ръце и като измъкна каишът
от потурите си, го уви заплашително около ръцете си.

- Сега ще видим ние, защо умря твоята никаква
майка!...Слизай бързо долу да си получиш наказанието.

Спартио без да чака повече бързо и безшумно се приближи на около педесет крачки от където вече виждаше ужасеното лице на момиченцето, което всеки момент щеше да се изпусне от клонът. Той знаеше, че не бива да се разкрива и отклонява от мисията но вътрешният глас му подсказваше, че трябва да помогне на това беззащитно създание.

Изведнъж през ум му мина една интересна идея и той бързо приготви своята тръбичка и едно от малките шипчета намазани с леко упойващо вещество.

- Слизай бързо, за да не се качвам и да ме ядосаш повече, крещеше крайно разярен бащата.

- Ще сляза, за да ме погребеш бързо като мама нали! - с последни сили хлипаше детето - кой след това ще ти чисти, пере и готви а след като не искаш и да копаеш на нивата няма и кой да ти набере плодове!...

- Аз ей сега ще ти кажа малка кучко такава! - пребледня бащата от злоба и се завтече да се качва на дървото.

Не беше нужно обаче защото момичето изгубило последни сили се изпусна от клонът и тупна от високо на земята.

Онзи се стъписа в първият момент дали детето не се е пребило и понечи да се отнесе жалостиво, но меката почва и буйната трева като по чудо бяха запазили момичето от тежки наранявания. То се изправи гледайки охлузените си ръце и колене и захленчи очаяно в своята беззащитност.

Бащата виждайки че няма сериозни наранявания изведнъж възвърна жестокият си нрав и като хвана детето си под мишница, го занесе до едни близък объл камък, където го положи и без много да чака повдигна рокличката му за да го наложи с коланът.

Отвързаните му потури се бяха свлякли надолу но той не обръщаше внимание в своята заслепена жестока родителска правда. Дундестата му фигура се изпъна в силен замах под жаловитите детски молби за пощада.

Момичето нямаше никакви други дрехи под роклята, които можеха да го предпазят поне малко от болезнените удари на каишът. То беше съвсем голо.

Бащата неочаквано задържа вдигнатата си ръка и се вгледа любопитно между голите кльошави крачета на дъщеря си.

Той изведнъж пусна колана и хвана мъжките си атрибути, говорейки назидателно.

- Като гледам ти си вече доста поокосмена и си готова да ти дам първият житейски урок. Така че няма да те бия!

И като разтвори крачетата на детето той започна да се подготвя да извърши нещо животинско и отвратително.

Момичето усещайки вътрешно необикновенната заплаха, започна да се извива в ръцете му пищейки.

- Какво искаш да правиш с мен, какво искаш да ми направиш!...Моля те, недей!...Страх ме е!...Татко!...Боже отгърви ме и мен както отгърва мама!...

Изведнъж мъжът отпусна момичето и бавно се свлече на земята. Детето се озърна бавно с ужасен поглед и като си оправи роклята се заоглежда треперещо и недоумяващо.

Спартио бързо приближи до дървото и като свирна леко на момичето, го накара да се приближи. То в своята нечовешка безисходица бързо дотича с надежда до него!

- Кой си ти?... Ти ли ме спаси? - хвана тя с треперещи ръчички голямата му и силна длан.

- Да, аз те спасих и ще те попитам бързо нещо, защото минавах случайно от тук и трябва да вървя по важна работа!

- Попитай ме! - хлипаше задъхано момичето поглеждайки с погнуса към свляклото се разсъблечено тяло на баща си.

- Искаш ли да те взема с мен и да те скрия някъде или ще останеш тук? Трябва да решиш веднага, защото този лош човек след малко ще се свести и не трябва да ме вижда?!

Тя спря за миг да плаче и впери тъжните си маслиненни очи в него, сякаш изучавайки го и преценяйки предложението.

- Ти си много добър човек и аз не се страхувам да дойда с теб но този там е много лош и ще ме търси под дърво и камък и ако ме намери по хубаво е да съм умряла!...Ти едва ли знаеш и си почувствал какво значи истински изверг!...На кой изплащам греховете за да ме накаже съдбата с баща дявол, не знам! - покъртително въздъхна детето.

Спартио едва въздържа сълзите си и с треперещ от мъка и вълнение глас каза.

- Не се плаши, аз мога да те скрия там където никой не може да те намери!... Повярвай ми!

Детето погледна още веднъж страхливо към захлупеното тяло, погледна Спартио и решително каза:

- Да тръгваме! Малко ме е жал, че все пак ми е баща но не искам да умра още по рано от мама. Трябва да се погрижа за себе си... Пък и той не заслужава повече нищо.

Нека да си взема няколко сливи за из път, че той не ми позволяваше да си хапна до като не му напълня кошниците.

- Как се казваш?

- Гергана но съм свикнала да ми викат Гера. А ти?

- Спартио.

- Колко хубаво име!- гледаше го мило детето, слагайки в рокличката си няколко сливи.

Внезапно онзи леко помръдна и детето придоби бързо ужасяващ вид. Спартио и направи знак да мълчи и като я хвана за ръка я поведе към края на поляната.

Момичето се оказа бързо и пъргаво и той се зарадва, че няма да вървят много бавно.

Когато навлязоха в гората те се обърнаха и погледнаха към поляната, където мъжът бавно се надигаше оглеждайки се недоумяващо. Той извади някакво подобно на трън шипче от врата си и като го хвърли ядно на земята, започна да си оправя туткаво потурите.

- Мръсен тиранин! - прошепна презрително детето и побутна своят спасител да вървят,

След два часа те достигнаха до светилището. Спартио завързвайки за себе си малката Гера ловко я свали по въжетата в проломът и през каменният отвор я въведе в свещената скална обител.

Той не се замисли, защо бе решил да доведе момичето в тайното светилище, тъй като бе оставил вътрешният си глас да го води и бе уверен, че така трябва да постъпи.

Бе също уверен, че в близко време не биваше да допуска други хора да знаят за детето, дори да бяха много доверени, пък и да не ги задължава със своите неочаквани решения.

Най сигурно беше Гера да прекара тук до момента в който се разбере, че бащата се е отказал да я търси.

От първоначалната си почуда и уплаха момичето изведнъж стана весело и любопитно, възкликвайки:

- Това много ми харесва като ново жилище, макар че е затворено. Така е по сигурно. Ако ме приемеш като твоя по малка сестра аз мога да ти чистя, готвя и пера и ако имаш нива ще ти я копая, но още не мога да ора като мама защото съм малка и слаба.

Спартио неистово прегърна слабото телце и прошепна:

- Толкова ли много си страдала и си напласена!?!...Не се безпокой вече! От днес ти ще бъдеш моята малка сестра и аз ще те опазя от лошите ръце на баща ти.

Момичето го погледна с големите си страдални очи и каза:

- Аз съм родена да се мъча за да създавам радост на другите но предпочитам тази орисия, от колкото моето удобство и радост да правят нещастни другите!

- Ах колко умничка си ми ти! - развесели се Спартио, радвайки се вътрешно на новата си компания.

- Много искам да се науча да чета и пиша! - тъжно каза Гера и се огледа наоколо!

- Аз ще те науча!

- Наистина ли! - възрадвано подскочи тя - може би започват най после и моите по радостни дни.

- Разбира се...а сега слушай внимателно! Всеки който живее тука първо поддържа много чисто тялото си. Затова ти оставям тази кърпа като се потопиш ей там в извора или се измиеш в потока след него да се избършеш. След това ето там на плочата има храна да си похапнеш. Аз ще се върна когато се е мръкнало и за да не се плашиш от тъмнината ще ти запаля още от сега тази лоена кандилница.

- Не се притеснявай и отивай да си вършиш работата, аз ще се оправя! - уверено и дори важно му каза тя - ако ми позволиш да поогледам наоколо, ще подреда и почистя малко, пък мога и да те изненадам.

Спартио се усмихна весело и като я погали за довиждане по изпитото личице се спусна по каменното стълбище. По пътя той разбра, че животът му се бе променил окончателно и то за добро. Това нежно измъчено създание, което така неочаквано се появи край него, въпреки своята невръстност щеше да му бъде повече в помощ от колкото грижа.

Когато се върна вечерта, той се огледа изненадан.

До изворът гореше приятен огън, позанемареният под бе изчистен и наоколо миришеше на вкусно приготвена храна, сякаш Адериа си беше тук.

Той за малко щеше да потъне в тази приятна заблуда но звънливият глас на Гера го задържа в действителността.

- Добре дошъл братко Спартио! Ако си гладен мога да ти сложа веднага да ядеш!

- С удоволствие мила сестричке, но нека първо да се освежа! - отвърна радостно той и като се разсъблече се потопи гол във хладките води на изворът.

Гера погледна с доста изненадан и много срамежлив поглед, неочаквайки това свободно поведение. В погледа и обаче не се четеше уплахата от преднамерено разголеното мъжко тяло, което до преди няколко часа ужасяваше съзнанието и. Прекрасното тяло на Спартио предизвикваше у нея онова естествено момичешко любопитство, което обикновено бе заложено във всяко женско създание.

- Да се обръщам ли като се къпеш? - каза стеснително тя.

- Защо мила сестро трябва да се обръщаш!

- У дома мама като беше жива се къпеше скришом от баща ми а него никога не го виждахме кога и къде се къпе.

- Аз съм възпитан и научен хората да не се срамуват един от друг, защото тялото е такова каквото го имаш по рождение и по него не може и не бива да се добавя или променя нищо. Между нас никой не обръща внимание на предимствата или недостатъците на тялото на ближният си защото те са предопределени от божествените сили.

Това от което трябва да се срамуваме е ако не променяме недостатъците на своят характер и не добавяме повече обич в сърцето си, с която да правим света по сигурен и добър.

- Колко хубаво говориш! - отпусна се Гера - никой до сега не ми е говорил толкова внимателно и увлекателно.

Тя вече изгледа с нескрито любопитство тялото на Спартио, излизащо от водата. Любопитство, което в следващите дни постепенно затихна и дори я предразположи да влиза също спокойно гола и да се плиска на воля във водата.

След една седмица Гера знаеше почти всичко за живота на Спартио и той за нейният.

След още една седмица Спартио случайно научи, че бащата на момичето е бил арестуван и отведен в Мала Азия от турците, заподозрян че е убил дъщеря си, карайки ги нарочно да я търсят по балкана уж че се е загубила.

В това обвинение са помогнали някои местни селяни, които са видяли в същият ден Гера да отива с баща си за сливи, знаейки за жестокото му отношение към детето и преди това към измъчената си и нещастна жена.

Научавайки за това, момичето тихо коленичи и се помоли, след което се приближи до Спартио и каза:

- Хайде да ми помогнеш да си променя външността. Вече мисля, че мога да излизам да ме обучава в гората!

- Добре! Тръгваме още сега. Искаш ли?

- Съгласна съм но не мога да вървя така леко и бързо като теб и ще се чувствам неудобно.

- Не се притеснявай, нямаме бърза работа но ще трябва да повървим няколко часа.

- Пътят не ме плаши. Аз съм родена да ходя по цял ден из нивите и балканите. Разбира се не така тренирано и толкова необяснимо бързо и леко като теб!

След няколко часа Гера бе представена на Тезор, който научавайки нейната история остана възхитен и просълзен

На другият ден момичето бе подстригано като момче и облечено в специално ушити за нея момчешки дрехи.

Голямата изненада бе, че един от честите гости на Тезор, който беше фотограф направи на всички обща снимка и отделно на Спартио и Гера заедно, които на другият ден дълго се любуваха на своите запечатани ликове.

Това което се случи неусетно с тези две прекрасни човешки създания, бе че всички които ги познаваха, сякаш от веднъж започнаха да ги възприемат като истински брат и сестра, в пълният смисъл на думата.

Спартио се занимаваше и играеше с Гера, така както Адериа си играеше с него като по малък. Момичето се оказа изключително будно и способно и за няколко месеца научи и възприе не само невороятно много знания и физически умения но и промени неузнаваемо, своето излъчване, психика и самочувствие спрямо околните.

Уплашеният и измъчен детски поглед, бе заместен от една тиха момичешка радост и надежда, че в живота има не само мъка и страдания и лошите хора не са повече от добрите. Момичето показва своят весел нрав и неподозирани таланти. Тезор който беше познат като голям къщовник и подреден човек, не можа да повярва, как това малко слабо същество, за няколко часа постави в изключителен порядък цялата къща и приготви вкусна гозба, като почти през цялото време пееше с кристалното си гласче.

Домакинът просто се влюби в детето, плачейки от мъка, че такова бисерно създание е било подложено до сега на толкова жестоки унижения в живота си.

Гера започна да остава все по често при Тезор, особено когато Спартио отсъстваше по няколко дни в своята мисия. Условиата създадоха възможност момичето да бъде по често в каменната къща от колкото в светилището, най вече заради изчезване на заплахата от бащата-тиранин.

Въпреки че детето бе намерило изключително предан и нов приятел чрез бащинските грижи на Тезор, тя истински и силно тъгуваше при продължителното отсъствие на своят спасител и чудодейно появил се брат.

По този повод Тезор често обичаше да казва: “Гера и Спартио са повече брат и сестра, отколкото същинските. Сега разбирам, че истинската връзка дори между роднините не се определя от силата на кръвта а от духовната енергия.

В последните месеци животът на младият мъдрец-воин придоби по оптимистичен развой, макар че дълбоко в себе още не можеше да затвори огромната духовна празнина оставена от Адериа. Той разнасяше много бързо и надлежно необходимите неща в манастирите и бързаше да се вгълби в интригуващите познания, в които го въвеждаха Премъдрий, Пресвятий, Преблагий или пък Тезор.

Но въпреки това, поглеждайки вечер горестно към звездите, започваше да се чувства самотен, досещайки се внезапно за Резия, която сякаш го гледаше от някъде с необикновенните си бадемови очи, шепнейки му; “Ела да си поговорим, когато пожелаеш, аз ще разсейвам мъката ти”

В такива моменти Спартио придобиваше странна надежда.

Тогава той излизаше и се отправяше в тъмнината много бързо и тихо към женският манастир, където бе роден.

Леката стъпка, която притежаваше му позволяваше за два часа да премине разстояние, което нормалните хора не биха могли да преодолеят за цялата нощ, ако въобще се наемаха да тръгнат по неговият път и по това време.

Малко по късно край манастирските стени се чуваха странни горски звуци и не след дълго Резия го приемаше в светлата обител. Игуменката Мита се ослушваше за секунда, за да дочуе допълнителният сигнал, но след стелещата се тишина, заспиваше отново, мислейки че и са се причули горски обитатели. Освен това Резия имаше напълно грижата за вратите на манастирът.

А младата монахиня в това време водеше Спартио по тесни каменни стъпала, започващи от една заключваща се ниша в хранилището и спускащи се към малко тунелче, по което неочаквано се стигаше до едно приказно място, неизвестно дори на игуменката.

Резия го беше открила случайно преди няколко години, изучавайки потайностите на манастирът, след като бе получила ключовете от Мита, като първа нейна довереница. Това вълшебно място представляваше обширна скална ниша, гледаща към безбрежното планинско море от зелени гори и поляни и причудливи върхове.

Тя се намиреше от онази страна на манастирската сграда, където планинският склон се спускаше стръмно надолу и на практика представляваше своеобразна кухня или стая без външна стена, няколко десетки метри под самият манастир.

Това място нямаше от къде другаде да се забележи освен от птичи поглед. Голяма част от своеобразният под на тази скална ниша бе обрасла в много дебел горски мъх, който предствалваше един своеобразен природен килим.

В единият ъгъл на кухнята незнайно от къде с тих и весел ромон се отичаше поточе бистра планинска вода, вероятно намерила път единствено от тук, която след няколко крачки изчезваше отново в пазвите на планината.

Спартио очарован от това място, винаги бързаше да дойде когато имаше възможност.

Ето и сега те седнаха заедно, прихласнати от гледката през този чудноват скален прозорец към нощната природа.

Последният път Спартио полегна в скута на Резия някак неволно и непринудено, разказвайки и за новите си находки в изследване на древното учение за хората а тя съвсем неусетно и естествено започна да гали косите му.

Тогава двамата стояха там, докато утрото не ги раздели....

- Как си тази вечер мила Резия, много мислих за теб?!

- Добре съм скъпо мое момче и аз също мисля за теб!

Какво ново се случи в твоята храбра мисия?

- Много неочаквани неща! Случайно се запознах с една изключително интересна и романтична личност в турските територии, която се е посветила на невероятно опасна и трудна мисия, подобно на моята.

- Кой е този човек?

- Казва се Ловски и е на годините на мама но е много бърз и ловък и най вече много мъдър и умен.

- Но аз съм чувала за него!

- Нима!?

- Да Спартио! Преди седмица приехме нова монахиня в манастира, която идва от едно опорочено от турците място, заподозряно в подпомагане на бунтовници срещу султана.

След като се отпусна и прие нашето доверие, новата ни сестра ми разказа за своят живот и преживявания. Тя ми довери, че е обожавала Ловски, който е имал невероятно въздействие върху хората.

- Вярно е! Той е необикновен човек но е невъзможно да осъществи своят замисъл и това много ме натъжава!

- Защо да не може?

- Всичко е толкова объркано и непредсказуемо в самото мислене и действията на хората в прибалкана и равнината. Сякаш са омагьосани от постоянното си бездействие и леност, породени от неверието в собствените им сили...

Аз знам че Ловски точно това иска да събуди, но му трябва допълнителна сила, за да го осъществи.

- Каква сила Спартио?!

- Силата, която той знае как да използва но не му е подвластна, защото е неконтролируема само от един човек!

Силата на необходимата дисциплина и мотивация, която по неизбежност събужда творческата енергия!

- Искаш да кажеш да принуди хората да си повярват!

- Не точно това! Просто чрез по настоятелно убеждение а не с молби! Не можеш да молиш хората да бъдат свободни или на някой да те направи свободен, тъй като това е лекомислена заявка за ново робство. Свободата е въпрос на вътрешно личностно или национално разбиране и ако не си готов да се жертваш за нея, значи трябва още да страдаш!

- Колко просто и образно говориш! - погали го по косите Резия, с което сякаш го прикани да полегне в скута и...

- Ловски прекрасно разбира защо вътрешните сили не могат да се възбудят и организират с молба а само чрез твърдо убеждение. Той обаче също добре разбира, че тогава много бързо се възбудят и съпротивителните сили на търтеите, които лукаво приемат всяко външно действие срещу тяхното размърдване не само като предателство срещу тях тях но и целият робски кошер....

Търтеите нямат националност и затова са най-опасни за хората. Тяхната цел е да ги храни някой ако трябва за това да използват и най-големите подлости и коварни действия.

А това е капанът, който дебне този смел човек на всякъде!

Неговата мечта е да възбуди тихо пчелите за да неутрализират своите търтеи, изпреварвайки техните предателски действия а неговата болка е, че пчелите се страхуват от това макар че заедно са много по силни!....

Какво невероятно поведение на пчели!? - въздъхна той, вирайки се в тайнството на звездният безкрай, търсейки онази звезда, към която изпращаше духът на майка си. Нежните пръсти на Резия, отново тихо пролазиха по косите му, спускайки се несъзнателно по лицето и шията му.

В тази неочаквана милувка той свойски се притисна до дланта и, протягайки също така без умисъл и непринудено ръка към лицето и шията и.

Те несъзнателно се замилваха нежно и продължително в своето приятелско усамотение, пропадайки неочаквано и неусетно бързо в пространството на неподозирани чувства и преживявания, закътани в младите им души.

Взаимно отворените им духовни пътеки, бяха премахнали всякакви препятствия и съзнателни съмнения към техните сърца и те доверчиво потъваха все по невъзвратно чрез своите чувствени ласки, в някакъв нов но крайно желан свят, който възприемаха като още по искрен жест на вярност в необикновенното си духовно приятелство.

Сблъскала се от рано с тъмните предизвикателствата на мъжката природа, която с умение бе избягнала и заради която като момиче се бе изолирала от света, Резия всъщност не познаваше нейната привлекателна страна и затова доверените милувки на тази непорочна душа до нея, неусетно я отведоха с непреодолима сила в непознатият и и загадъчен свят на нейната женска същност.

Тя все по силно чувстваше своето тяло, като незначителен придатък към желанието да остане напълно съпричастна на неземният свят на това най близко за нея същество.

Резия бе напълно сигурна и въобще не се опасяваше, че телестните и дадености, можеха да бъдат раними и уязвими от мъжките действия на Спартио! Дори се срамуваше да си помисли, че може да се съмнява в неговата благородност, защото обожаваше духовното му извисение!

Това безгранично доверие незъзнателно се преля в непреодолимото желание, да последва без никакво съмнение повикът на своята женска природа, събудена от разтапящо нежните ласки на Спартио.

Резия чувстваше като в полусън как двамата оставаха със все по малко дрехи, без да се пита защо, потъвайки с благоговение във все по замъгляващите съзнанието и екстазни усещания, нарастващи бързо и неконтролируемо от зашеметяващото съприкосновение с прекрасното тяло и опияняващи прегръдки на младият мъж.

В момента на своето така неподозирано и неочаквано естествено първо телесно отдаване, тя се почувства като частица от друг свят и друга своя същност, която сякаш съществуваше паралелно в някакво безкрайно ефирно, непознато и зашеметяващо красиво пространство.

В същност тя се усещаше като една необяснима ферия от звуци и неутолимо желание всичко това да не свършва.

По късно идвайки на себе си бездиханна и отмаляла в сладострастното си изтощение, тя уверено предчувстваше, че това телесно сливане щеше да допълни смисълът на духовното и приятелство, защото физическото привличане не бе смисъл и причина на тяхната връзка и отношения а неочаквано следствие и защото те двамата все пак съществуваха на тази земя и бяха благословени да изпитат, чрез своето телесно присъствие нейните земни блаженства. А когато едно приятелство бе достатъчно искрено и взаимно то не можеше да бъде вредно за никой от двамата и дори усилваше още повече вярността и уважението.

Резия напълно прозря истината за силата на любовта, която се състоеше в това да спечелиш сърцето на ближният чрез разбиране на неговият духовен свят а не стремейки се да обсебиш душата му, чрез самоцелни плътски желания.

Тя си помисли също за миг, дали имаше сили да се възпре и избегне това необяснимо и неочаквано блаженство, заради нейното монахинско посвещение но не намираше причини за угризения, защото не бе дала обет.

Нейното чрезвичайно довеждане от Адериа и оставане и в манастира, винаги се считаше като временно укритие от турците, поради което игуменката така и не бе подходила сериозно към строгото и въвеждане в канона, поверявайки и икономската работа на светата обител.

Резия бе няколко години по голяма от Спартио но въобще не усещаше никакви различия във възрастта не само заради взаимно непознатите и първи телесни наслади.

Духовното и физическо присъствие на младият воин далеч компенсираше тези различия и тя дори изпитваше известно преклонение пред него, което с годините щеше да се засили и запази завинаги.

Младата жена по късно се помоли пред духът на Адериа, че това не е било изкушаване на нейният син или зле прикрита женска грижа за утешаване сърцето на самотният младеж а неочаквано, взаимно и искрено сливане, под въздействие на чистите им и сродни души. Резия се помоли и за своето бъдеще, предчувствайки че това неочаквано първо сливане за двамата нямаше да бъде последното.

Съкровенните отношения между тези две чисти души бяха свидетелство за могъществото на духовното тайнство, което даваше сили на истински извисените хора да изпитват напълно земните и житейски радости, без да накърняват своите чувства и духовен мир....

* * *

Спартио се връщаше леко развълнуван от последната си поръчка, защото се бе срещнал отново със своят приятел Ловски - един невероятен човек, който винаги му правеше силно впечатление с начинът си на мислене и своето открито и ведро държание

Напоследък покрай поръчките за манастирите, Спартио разнасяше все по често материали на този безстрашен мъж до трудно достижими места, които му бяха на път.

Ловски при всяка следваща среща, прегръщаше горещо младежът, гледайки го признателно с пронизателните си очи, зад които се таеше много болка и несподелена вяра.

Днес на срещатата им при Преблагий, този духовен гигант неочаквано се просълзи, прегръщайки го болезнено силно.

- Ти си едно малко духче, скрито от боговете за да продължи моята мисия, когато аз си отида.

- Защо ще си отиваш! - изтръпнал попита Спартио.

- Защото ми е време скъпо момче!....Много се уморявам напоследък а и това неверие и малодушие сред нашите хора ме съсипва...пък и този мой разпран корем ме прави все по трудноподвижен - подпря се на силната младежка ръка той и като приседна развърза потурите си разкривайки една ужасна полугноясала подутина ниско под пъпът си.

Спартио изохка болезнено, сякаш бе на неговото тяло. Той машинално се попипа по коланът и измъкна една малка кутийка със зеленикав мехлем.

- Но защо не си ми казал до сега! Аз имам горски лекове за външни и вътрешни рани.

Той бързо извади едно чисто памучно парче и като го намокри почисти гноясалото място, след което го намаза.

След това подаде кутийката на Ловски, препоръчвайки му да маже раната на всеки два дни.

Ловски отново се просълзи.

- Никой не ми е помагал толкова в работата и не се е грижил така за мен!..Ти си ми един малък светец, да знаеш! С теб аз съм малко по обнадежден, че след мен остават хора като теб...Ти ще видиш тези земи свободни и ще помогнеш истински на този беден и объркан народ да прогледне своята истина и смисъл в живота!...Имаш ли да ми дадеш нещо за спомен от теб, за да го нося за кураж? - внезапно и настоятелно запита той.

- Какво например! - попипа се несигурно Спартио - освен да ти дам ей тази снимка със сестра ми!

Той извади неотдавна направената снимка с Гера и като я надписа я подаде на своят приятел.

- Благодаря ти! Взимам я за кураж!

- Но ти нямаш нужда от кураж!

- Имам нужда от кураж да не загубя вяра в делото си сред тази маса от неверници и малодушници!.....Като погледна при нужда снимката ти, така няма да се откажа да продължа до където и когато мога!...

- А ти няма ли да ми дадеш нещо за спомен? - погледна го с тиха надежда Спартио.

Ловски се попипа дрехите и извади от едно тефтерче също една малка снимка, подавайки я на възрадваният младеж.

- Ето, тук съм малко по млад!... То и сега не съм много стар щото жените ме харесват по същият начин!

Двамата избухнаха едновременно в сърдечен смях.

- Бате Лов имаш ли любима жена? - попита младежът.

- Имам но тя сигурно ще ме разлюби с това мое скитане и този разпран корем! - шеговито отвърна Ловски.

- Не вярвам една истинска жена да остави някой мъж само за това и специално мъж като теб! - почтително отвърна Спартио и се приготви да тръгва.

- Жената е най-странното нещо в пространството моето момче!...Може да си грабнал сърцето и, но ако не си влязъл в душата и, ветровете на живота бързо ще доведат някой, който би могъл да го стори!.....Телесните ласки бързо се забравят но душевните никога, затова някои жени остават самотни, очаквайки с надежда своят рицар на душата си!

Спартио погледна с преклонение този самотен духовен гигант, който вярваше в своето велико дело, без да е сигурен че народът ще му повярва, но все пак надявайки се да накара повече будни хора да осъзнаят, че единственият път към свободата е пътя на собствените усилия! Той го прегърна силно, сякаш за да поеме част от огорчението му.

Като изключително човеколюбиво същество Спартио беше дълбоко съпричастен на спотаената вътрешна болка на своя приятел, който посветил се със всичките си сили на една невероятно благородна мисия, бе осъзнал, че тя е почти безнадеждна, защото искаше да обедини хора, за които подозрението и злорадството към ближният бе по реално отношение от добронамереността, дори когато страданието и мъката беше тяхна обща съдба!

Затова Спартио вървеше сега развълнуван и тъжен.... заради делото и мисията на Ловски.

Той усили своя ход, искайки да изостави далеч зад себе си тягостните мисли. Меката слънчева есен, сякаш му помогна да направи това с прекрасният дъх на своите цветя и багри.

Една прекрасна есен, която той дори не предполагаше че ще бъде последна за неговият приятел, който никога нямаше да може да види повече.

В тези меланхолични за него дни, той пожела да се усамоти в манастира на Премъдрий, който го посвети в смразяващи съзнанията му познания.

Игуменът го преведе през недостъпните дори за монасите подземни пазви на манастирът, показвайки му страховити тайнствени знаци, рисунки и следи от умни същества живяли преди много хиляди години.

Спартио бе почти изумен от огромната каменна зала, която достигнаха най на края.

Премъдрий го накара да се върне до манастирът и дойде сам, за да е сигурен че е запомнил сложният и таен път.

В следващите месеци Спартио прекарваше свободното си време пред странните рисунки в скалната зала, която се превърна в негово любимо място.

Един ден както беше позадрянал уморен над една древна книга, той бе разбуден от странното и силно сияние в залата, което се дължеше на отразените слънчеви лъчи от повърхността на минералният вир в средата на залата.

Лъчите влизаха през един от големите естествени овални отвори на външната страна на скалната зала и след пречупването си от водната повърхност, се насочваха като единствен масивен лъч, към срещнатата огромна гладка стена зад гърбът на дремещият Спартио.

Той се обърна бавно и любопитно, проследявайки лъчът за да скочи изведнъж стреснат и объркан

Масивният отразен слънчев лъч, който бе преминал през половината стена, превръщаше едва видимите символи и фигури върху върху нея в сияещи и сложно преплетени конфигурации, знаци и неразбираеми надписи.

Младият-мъдрец воин остана да гледа стъписан и онемял, дълго след като лъчът изчезна безследно, оставяйки отново в почти пълна невидимост сложните знаци и фигури на огромната странно гладка стена.

Възвръщайки постепенно самообладанието си, Спартио осъзна, че той бе станал свидетел на много древни тайни, вероятно касаещи не замо хората но и висши извънчовешки сили, които без съмнение бяха част от онази хилядолетна мистерия, до която упорито и негласно искаха да се доберат много самозвани месии, лукави пророци или различни властолюбци, последен от които бе султанатът в Стамбул.

Младият мъдрец-воин не можа да заспи спокойно няколко ноци подред. Той ходеше често до хранилището на манастира, да търси книги и разговаря с Премъдрий, който криеше дискретно доволната си усмивка от невероятно разгорялата се страст за познание у младият човек.

След няколко седмици, игуменът го изпрати уж по поръчка до манастирът на Самотрак и когато там Пресвятий прочете поръчката, се усмихна доволно и поведе Спартио към тайните места на този манастир, посвещавайки го в още по страховити реликви и духовни тайни.

Тук младежът бе посветен в най-висшите психологически умения на мъдреците-воини.

След няколко месеца той бе при Тезор, който го въведе в тайните умения как да се използва духовната сила в съчетание с физическите умения и действия.

Това непрестанно усъвършенствуване правеше Спартио все по умен, бърз и ловък мъдрец-воин, който ставаше и все по голям любимец на манастирите. Хората в тях, които бяха посветени в мисията за опазване тайните на човечите, го бяха превърнали в своя духовна опора и упование, че въпреки трагичната смърт на най-силните мъдречи-воини, които бяха и негови родители, мисията е продължена от едно все още момче, което надминаваше по сила на духът и умения много от своите предшественици.

Тази радостна мътва, витаеща в несъвършеният човешки свят все пак бе успяла не след дълго някак си да напусне поверителните манастирски пространства и достигне първо до ушите на ядно присвиващият очи турски султан, който отново и незабавно свика своите най важни министри и съветници, говорейки с досадна страческа назидателност.

- Искам обяснение!..Искам да знам, защо ми се докладва, че този проблем не съществува от 15 години а в същност се оказва, че дейността на тези неуловими странници въобще не се влияе от нашите усилия и мерки!

- Ваше божествено присъствие!.....Може тези хора да са божи пратеници на християните! - неуверено се изказа военният съветник Рахим паша!

- Те са пратеници на сили родени от Вашата немарливост и самомнителност за безпогрешност! - наставнически каза султанът - може би трябваше да ви разжалвам още преди двадесет години заедно с Али паша, когато вместо веднага да ми доведете убиецът на моят любим племенник, Вие сте го оставили да умре, разкарвайки го глупаво из балкана.

- Но, Ваше....
- Никакво Ваше!....Доста работи понаучих за този случай и го помня до ден днешен!...Кой, къде и кога сте чули да бъде убит уж със някаква детска стреличка за игра!...Това са били точно тези потайни страници, които вие тогава не сте прозряли с изветрялите си войнишки кеферици.
- Как и от къде сте научили тези неща Ваше божествено присъствие?! - глуповато упорстваше военният съветник!
- Вероятно си спомняте капитан Месуд! - погледна го изпитателно султанът.
- Мисля, че да! - смутолеви пашата изненадан.
- Капитанът на свой риск Ви е предложил да задържите и лекувате пленникът, който да бъде изпратен директно тук и вие сте отказали!
- Да, защото Али Мюмюн беше главнокомандващ!
- А Вие бяхте мой специален пратеник точно по тези проблеми с много по високи прерогативи от простият пешак Али и вместо да сте се назландисвали службогонски трябваше да си размърдате задникът и свършите това!
- Ами как бих могъл да предположа! - заекна в лека уплаха военният съветник!
- Можеше да се вслушате в съвета на един офицер, който е бил свидетел на цялата случка и е имал много по богат опит от вас в тези неща!...А сега млъкнете вече! - кресна ядно султанът. - Има ли по мъдри хора тук или да ви уволнявам и действам сам!? - изгледа той мрачно всички. Тишината бе колкото тягостна, толкова и обезкуражителна и самодържецът като махна пренебрежително и ядно с ръка, освободи целият съвет.
- След минута той плясна с ръце и един гавазин се появи почти на секундата.
- Какво ще заповяда, Ваше божествено присъствие!
- Уведомете Месуд ага, че го очаквам!
- Той вече е отвън!
- Тогава да влезе!
- Както наредите Ваше божествено присъствие! - каза с безкрайно сервилна усмивка гавазинът и бързо въведе представителен мъж на около четирдесет и пет години.

- Ваше Божествено присъствие! Алах да ви дава все така мъдрост и здраве! - поклони се влезлият.

- Седнете драги Месуд ага! - покани го султанът и даде знак на гавазинът да поднесе кафе. - Сигурно няма да се досетите за какво сте тук!....Повиках Ви по повод на една случка преди близо двадесет години!

- Сега вече се досещам! За странният планинец, който можехме да доведем жив, вместо да го захвърлим да умре!

- Да, точно така!...А спомняте ли си как изглеждаше той?

- Не мога да го забравя, защото този човек наистина бе нещо, което никога не предполагах, че може да съществува!

- Разкажете ми спокойно, аз ще Ви слушам! - с леко нетърпение каза самодържецът.

- Първото силно впечатление, което ми направи този планинец, когато падна ранен от дървото, бе неговото странно облекло. Той бе обут не като овчарин, за какъвто се преставяше с цървули и навуща а с много меки и финно изработени кожени ботушки до подколелете, повече прилични на чорапи. Това неминуемо ми подсказваше, че такова леко обуване бе необходимо на човек, който изминава много дълги разстояния. Освен това той не носеше потури а нещо като къс сукман или мъжка рокля, подобен на онези които носят някои от англичаните.

- Нима наистина Ви е приличало на това! - възкликна изненадан султанът.

- Напълно съм убеден!

- Но тогава, този странен планинец пази традиции от времето на онези, които не смеем да си помислим, че все още съществуват!

- Какво имате на предвид Ваше божествено присъствие? Да не би да предполагате, че англичаните, които душат по тези местта, могат да се преобличат за да ни заблуждават!

- Това не е сериозно предположение Месуд ага, защото тези планински странници ни тормозят още преди да допуснем островните харсъзи по нашите земи а според секретните ни сведения, това са онези хора, които са учили островитяните да носят тези поли преди 2300 години.

- Нима!

- Продължете с описанието! - силно заинтригуван каза султанът засмуквайки възбудено наргилето си.

- Върху сукманът този човек носеше същата дължина до над коляното бледо-зеленикаво наметало, под което носеше много искусно направена кожена торба с многобройни джобове. Цветът на наметалото напълно се сливаше със зеленината наоколо. Най странните неща по него бяха един мек широк колан, по който висяха няколко здрави ремъка и халки, под които се виждаха множество джобчета.

На въпросът за какво го използва, той спокойно обясни, че се налага да слизат по стръмни места за да търсят изгубени овце....Аз приех този факт, като относително достоверен, понеже нямаше как да го опровергая!.... Това бе всичко, което намерихме у него! - завърши Месуд ага.

- Започвам да си представям какво сме изпуснали! - присви гневно очи властелинът - опишете ми до колкото можете неговото излъчване, държание и психика!

- Той беше изключително добре сложен човек и мисля, че физически ни превъзхождаше всички. Беше необикновено спокоен и странно дружелюбен. Говореше толкова добре турски, че се чувствах малко неудобно да го подозирам.

Когато го водех към военният лагер аз размених няколко думи с него, убеждавайки се, че този човек е невероятно умен и осведомен но умишлено скромничи. Това затвърди у мен мнението, че той е всичко друго но не и овчар.

- И вие сте били прав, за съжаление! - въздъхна горчиво султанът - били сте прав! Този човек вероятно е убил моят обичан но непрокопсан племенник Диган, отмъщавайки за озлочестеното от него село...До колкото разбирам той би могъл да убие и други, включително и Вас Месуд ага но съзнателно не го е направил, защото е бил истински воин....

Но да се върнем там от където започнахте!...Повиках Ви защото докладът на Рахим паша от преди 15 години за изчезването на тези странници е бил една повърхностна безотговорна констатация....Нашите доверени агенти почти изчезнаха от манастирите, разконспирирани много странно и лесно от монасите а мълвата за потайните разносвачи се засили напоследък до политически прецедент.

- Аз също дочух нещо от моят добър приятел Халил ага, който е наблюдател по тези места за спазване правата на малцинствата. Той ми показва една необикновена снимка, намерена в джоба на най опасният заловен бунтовник в последните години на име Ловски.

- Да, чух за това име! Дори имаше предложение от Халил ага да привлечем този бунтовник на висока държавна служба, защото със своя ум и разбирания би могъл да бъде по полезен от много наши големи бюрократични харсъзи.... Но уви! Преди да взема лично решение, някои от местните гяури, за свободата на които уж се е борил, побързали да му прочетат смъртната присъда!!.....Продължете все пак! Месуд ага преглътна видимо развълнуван.

- На снимката, която ми показва Халил ага имаше едно слабо момиче на 12-13 години и едни много строен и хубав младеж с няколко години по голям. Това което ме привлече веднага бяха големите черни очи на момчето, които дори от снимката имаха магнетично излъчване. След секунда аз изтръпнал си спомних за същият черен магнетичен поглед на странният планинец, който заловихме!

- Значи тези потайни хора, вероятно са много повече от колкото предполагаме и имат свой живот в места, в които обикновени хора не могат да пристъпят! - трескаво каза властелинът...Но въпреки това аз искам вие да оглавите специална група, която да направи един много секретен опит да се доберем до нещо!

- Както наредите Ваше величие! Сега може да се използва мътната обстановка покрай бунтовете в тези места.

- Напротив, не е много удобно защото вече е пълно със западни наблюдатели заради жестокостите на някой наши непрокопсаници но трябва да се действа!...Представете ми по скоро подходящи хора за тази цел!

- Непременно Ваше божествено присъствие!

- И още нещо! От днес вие сте Месуд паша и при успешна акция заемате мястото на туткавият Рахим паша!... А сега сте вободен!

- Алах да Ви дава здраве и велики дни Ваше божествено присъствие! - поклони се Месуд и се оттегли бързо.

Между величествените минарета пристроени към огромна православна църква, като останка от предишната империя бавно се спускаше към заника си, вездесъщото слънце. За разлика от залеза на човешките империи, неговият залез винаги бе последван от нов изгрев, който се обуславяше от неотменната истина на неговата мисия - да огрява и раздава светлина, животворната сила, която пораждаше митът за неговото неотменно и вечно могъщество....нещо към което се стремяха всички властолюбиви хора, макар да не бяха осъзнали, че природното могъщество не бе по принцип проява на властване а на грижовност!

**Край на Част първа от Том I към кингата “Спартио”
от поредицата “Наследниците на “Акамас”**